

KATOLIŠKI MISSIONI

LAS MISIONES CATHOLICAS

OCTUBRE

1975

OKTOBER

LA EVANGELIZACION DE LOS PUEBLOS

ALOCUCION DEL PAPA A LOS DIRIGENTES DE LAS OBRAS MISIONALES PONTIFICIAS

Nos alegra recibir, junto con usted, señor cardenal, a los miembros de los consejos superiores de las Obras Misionales Pontificias. Desde el martes, estáis celebrando vuestra asamblea plenaria, atento a las necesidades de las misiones y deseosos de ofrecerles la ayuda más eficaz posible.

Queridos hijos e hijas: Queremos en primer lugar felicitaros, agradeceros los esfuerzos que realizáis; nuestro pensamiento se dirige a través de vuestras personas, a todos los que representáis aquí, a todos los miembros de las diversas obras misionales, que se entregan día a día a sostener la actividad misionera de toda la Iglesia.

Vosotros estáis bien situados para ver que los medios actuales de que disponen la Iglesia y concretamente los organismos consagrados a la evangelización de los pueblos y anejos a esta Congregación, no les permiten responder todavía como quisiérais a todas las llamadas que os llegan. Porque las necesidades misioneras no han disminuido. Todo lo contrario; crecen continuamente, no sólo a causa de los nuevos campos de acción que se presentan, gracias a Dios, sino también a causa de los nuevos métodos de evangelización.

En lo que se refiere a la educación, con frecuencia hace falta desarrollar la enseñanza católica a nivel elemental y secundario, así como a nivel superior. En lo que toca a la preparación del clero, no sólo es necesario dar a los misioneros posibilidades de estudios más profundos, sino que hay que garantizar la formación del clero autóctono en las condiciones más difíciles, a veces fuera de su propio país. La contribución de los catequistas es muy apreciable en muchos lugares, pero requiere una preparación y apoyo difíciles. Lo mismo se puede decir de los movimientos cristianos necesarios para sostener o mantener una acción apostólica del laicado, coherente y estable. Pensamos también en la prensa católica, en las transmisiones radiofónicas o televisivas, en los otros medios de comunicación social, sin los que la Iglesia no puede hacer oír su voz suficientemente hoy, cuando las conciencias reciben tantas otras influencias. Sí, las necesidades son muy numerosas; pero debemos elegir las más urgentes, las mejor ordenadas a la evangelización. Además, el testimonio del Evangelio es el de la caridad, y es normal que la Iglesia tome parte en la medida de sus medios, en la obra de alfabetización de los adultos, en la manutención sanitaria, en el desarrollo en todas sus formas; todo ello está asociado frecuentemente y con razón a la acción evangelizadora.

Es decir, que os alentamos vivamente a recoger los recursos necesarios. Pero vuestra ambición no se limita a esto, y apreciamos igualmente el esfuerzo que realizáis por sensibilizar y educar a todo el pueblo cristiano en el sentido misionero: hacerle ver la inmensidad de las necesidades materiales y espirituales, contribuir a formar su generosidad y su oración misionera, ¿no es una manera excelente de darle el sentido concreto de la Iglesia? Una caridad de este género hacia el "prójimo", aun aparentemente lejano, debe formar parte de la preocupación habitual de los cristianos y de la formación espiritual dada a los jóvenes. La inquietud de las misiones es siempre capaz de suscitar milagros de solidaridad aun entre los más desprovistos de bienes materiales; como la viuda del Evangelio, saben dar de lo que les es necesario, mientras que muchos otros no tienen el valor de dar de lo que les sobra. Aquí también, es importante evidentemente adoptar medios modernos apropiados —prensa, filmes educativos— para fomentar este espíritu misionero, haciendo comprender mejor las situaciones, las necesidades, los métodos, las iniciativas concretas a realizar. . .

(Sigue.)

KAM DRVIMO?

Saj svet drvi svojo pot. Vedno več zmede, prevratov, nasilja, preli-vanja krvi, teptanja človekovega dostojanstva in njegovih pravic. Konfe-rence, zborovanja o miru se vrste na vseh koncih sveta. Istočasno pa mrzlično oboroževanje, brezumna tekma, kdo bo koga prehitel. Zahodne države potrošijo za zdravstvena raziskovanja štiri milijarde dolarjev na leto, za iskanje novega orožja pa petindvajset milijard. Če bi od tega dali le dvajset odstotkov nerazvitim deželam, bi v nekaj letih osemsto milijonov ljudi začelo živeti človeka vredno življenje. Tako pa na dan umre 10.000 otrok in od tega ena tretjina od lakote. Od štiriindvajsetih milijonov gobavcev jih je komaj štiri milijone oskrbovanih v gobavskih naseljih ali bolnicah. Nepismenost je še vedno ogromna, v nekaterih drža-vah do petindevetdeset odstotkov. Sicer pa je treba vzeti v roko katero-koli mednarodno statistiko, da se človek zgrozi ob vprašanju: kam drvimo.

Ali ima torej še smisel misijonska nedelja? Saj je vsa armada misijo-narjev le kakor kapljica v morju.

ln še mi govorimo: saj so misijoni doma. Še več: tudi doma je pomanj-kanje duhovnikov. Če si bomo vzeli te slogane za tolažbo, se bo res zgo-dilo, da se bo že leta 1980 sedanje število sto tisoč misijonarjev skrčilo na polovico. Morda je res pomanjkanje duhovnikov tudi v starih krščanskih deželah. Če ostanemo pri starem ali se duhovniki zaposle za laičskimi po-klici, morda to drži. A bodimo pravični in razmislimo dejstvo, da je na-primer v Evropi petnajstkrat toliko duhovnikov kot v Afriki, čeprav je le šestkrat toliko katoličanov kot v Afriki. Tega ne vidimo, ne čutimo, ker morda nimamo tiste ljubezni prvih kristjanov, ki so imeli „skrb za vso Cerkev“. Na pomoč morajo laiki, osebje se mora pravičneje razporediti, zagrabiti je treba za svetovno problematiko. Viti roke v obupu, bi bilo nekrščansko. Bodočnost je v naših rokah.

Zato je potrebna misijonska nedelja. Da se znova zbudimo. Da se znova resno vprašamo: kje smo mi katoličani. Ali nam ne nalaga zgodo-vinski trenutek odgovorno nalogo, ki jo lahko opustimo s ceneno tolažbo: saj ne moremo nič spričo sedanjega kaosa. Kdo ima evangelij: komunisti, ateisti, materialisti, ali mi katoličani? Pričevanja je treba. Sicer bo koncil ostal na papirju. Čb vsem iskanju novega pozabljamo na elementarno ljubezen. Ob vseh „iznajdbah“ na teološkem in pastoralnem polju nam predvsem manjka pokoncilskih svetnikov. Naj bo na to misijonsko nede-ljo naša molitev morda prav to: za pokoncilске svetnike, ki bodo prekrži-rili svet s Kristusovo ljubeznijo in izpričali, da je evangelij živ danes prav tako kot pred dva tisoč leti.

F. S.

NAŠ VELIKI PRAZNIK

Verniki vsega sveta naj se predzadnjo nedeljo v oktobru povežejo v eno misel: SVET KRISTUSU, KRISTUSA SVETU!

Ker je Kristus vse ljudi odrešil, ima pravico do vseh ljudi in vsi ljudje imajo takorekoč pravico do Njega.

Zato je Kristus poslal apostole in pošilja današnje Cerkev: Pojdite po vsem svetu in učite vse narode in krščujte jih! . .

Vse ljudi vseh časov vcepiti Vanj, v njegovo Cerkev, da bo ves svet eno v Kristusu, je misijonsko poslanstvo Cerkve.

Vsi mi, ki že sestavljamo Cerkev, moramo izpolnjevati to njeno poslanstvo. Če rečemo s sv. Pavlom, da Cerkev mora rasti, je očitno, da Cerkev mora in more rasti s sodelovanjem celotnega svojega telesa, vsake najmanjše celice, kot v človeškem telesu rastejo vsi udje, vse celice skupaj.

Na misijonsko nedeljo nas vernike vodstvo Cerkve spominja na to naše misijonsko poslanstvo, ga z nami proslavlja, se ob njem veseli.

Misijonstvo je pač najpomembnejše področje delovanja Cerkve, vsaj dokler še ni Cerkev povsod zakoreninjena.

Misijonska nedelja je zato velik praznik za vso Cerkev, je takorekoč proslava deleženja Kristusovega odrešenja vsemu svetu.

Je praznik svetega očeta, ki ima skrb za vso Cerkev, in njegovih misijonskih ustanov.

Je praznik vseh, ki v imenu drugih v prvih vrstah osvajajo svet Kristusu: misijonarjev in misijonark. V prvi vrsti mislimo tu na naše slovenske misijonarje, ki jih je Kristus izbral iz naše srede, da v našem imenu in z našo oporo posvečajo svoje življenje misiji: dajati Kristusa, zasajati Cerkev.

Misijonska nedelja je tudi praznik slovenskega misijonskega zaledja. Doma kljub neugodnim razmeram misijonska akcija kot bistveni del krščanskega življenja in dejstvanja živi. Zunaj domovine, v zamejstvu in izseljenstvu živi še posebno v dopolnjevanju tega, česar doma brez svobode ne morejo razviti. Misijonska nedelja je praznik vseh misijonskih dejavnikov med nami. Praznik odličnih misijonskih delavcev v Svetem mestu. Praznik velike organizacije Misijonske znamkarske akcije (MZA), ki iz Združenih držav veže stotine delavcev s slovenskimi misijonarji. Praznik lepega misijonskega delovanja rojakov v Kanadi. Praznik Baragovega misijonišča s Katoliškimi misijoni in njihovo skrbjo za vse slovenske misijonarje, pa z Misijonskim zavodom, ki je zibelka novih misijonskih pokli-

cev. Praznik čudovite misijonske zavzetosti koroških rojakov, ki nudijo izredno močno, vsestransko oporo vzgoji domačega duhovništva v misijonih in veliko pomagajo slovenskim misijonarjem. Praznik misijonskega delovanja slovenskih Marijinih družb v Trstu in Gorici, praznik posameznih gorečnikov v Nemčiji, Angliji, Franciji, pa v Venezueli in Avstraliji. . . Misijonska nedelja je praznik vseh plemenitih duš, ki molijo in trpe za misijone, ki darujejo morda vdovin dar za misijone, zlasti za slovenske misijonarje.

Vsa ta središča in žarišča misijonskega življenja in sodelovanja bodo na Misijonsko nedeljo praznovala svoje misijonsko darovanje in se bodo utrdila v misijonski ljubezni do Kristusa, njegove Cerkev, nepoznanih bratov in sestra misijonskih dežel in slovenskih misijonarjev, ki živijo z njimi. Vsi, ki vsak na svojem področju skušamo kaj storiti za misijone, se bomo na Misijonsko nedeljo v istem duhu in isti vnemi združili, povezali v istem hotenju, žrtvovanju in ljubezni in Veliki Misijonar bo med nami in z nami: „Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, sem jaz med njimi. . .“

Misijonsko delovanje ni romantičen pojav naše vere; misijonstvo je naše utripanje s Kristusom in Cerkvijo in z vsem človeštvom. Misijonstvo je naš krščanski altruizem. Če ne bi čutili in delali misijonsko v teh časih, ko je še toliko ljudstev brez Kristusa, bi bili krščanski egoisti, kar je pa nesmisel, kajti krščanstvo ne prenese egoizma, sebičnosti; brez misijonstva ne bi bili kristjani po duhu, morda le po črki.

L. L. CM

SVETOVNA, TUDI SLOVENSKA
MISIJONSKA NEDELJA 1975

19. oktobra 1975

Posvetimo jo misijonski molitvi in žrtvi! Darujmo za vse misijone Kristusove Cerkve (DŠV)! Mislimo na slovenske misijonarje, obnovimo se v ljubezni do njih!

V Argentini bo centralna misijonska proslava v Slovenski hiši: Maševanje treh malgaških misijonarjev, Buha, Opeka in Sušnika. Po sveti maši v dvorani prireditev, posvečena slovenskemu misijonu na Madagaskarju.

VSI PRAV LEPO VABLJENI!

PRED JAPONSKIM TABERNAKLJEM

Pred tridesetimi leti, 15. avgusta 1945, je Japonska podpisala premirje.

Zdaj se čas pred trideset poletji
zdi kot zla povest.
Slapi sonca žubore čez okna,
da se strnejo h garažni steni
vzdolž kristalnih cest.

Ta, kjer prej so rasle v mesečino
tankovske cevi,
noč dežele, zleknjena po zemlji,
zroč v nebo, pod zvezdic tiho krinko,
sanja s travami.

Vse je kakor luč; ker luč je dobra,
srcu zvabi smeh.
Toda vmes in vmes, v ozadju, znotraj –
kot da zmeraj traja vojna nora –
lesketa se greh.

Komaj čujemo napad na mesto,
komaj strel v srce.
Zidamo in pijemo in jemo.
Toda včasih – krvaveč umremo,
kot le duh umre.

Jezus, Bog v japonskem tabernaklju:
čuj otokov dih!
Mar naj gremo k Budi? K Marxu? K Mau?
Ti, le Ti si dal za nas življenje –
zadnji božji vzdih!

VLADIMIR KOS, Tokio

ŠE VEČ O MISIJONARJU BERNIKU

(Iz Salezijanskega vestnika v Sloveniji)

Ob stoletnici salezijanskih misijonov je po sedmih letih spet obiskal svojo domovino naš misijonar Pavel Bernik, ki že 40 let živi v Indiji in oznanja sedaj evangelij svobode in odrešenja v deželi plemen Naga na meji z Burmo.

V času velikonočnih praznikov so salezijanske skupnosti Hčera Marije Pomočnice povabile misijonarja, da bi se ob pogovoru z njim in s filmi z njegovega misijona navdušili za oznanjevanje evangelija, ki ga prinaša Kristus brezpotnemu človeku vseh časov.

MOJ MISIJSKI POKLIC

Radi bi vas predstavili našim prijateljem: kje ste doma in kako ste prišli do misijskega poklica?

Luč sveta sem zagledal 11. januarja 1917 v Puštalu pri Škofji Loki na Gorenjskem. V rojstni vasi sem preživel le enajst let, potem me je pa zaneslo v bližnji in daljni svet.

Leta 1928 sem bil sprejet v salezijanski konvikt na Rakovniku. Pet let zaporedoma sem skoraj vsak dan prekorakal vso belo Ljubljano tja do Tivolija. Hodil sem namreč na državno klasično gimnazijo. Latinščino in grščino, ki sem se ju naučil, sem pozneje poučeval po semeniščih Indije. Profesorji kot so bili Pregelj, Sovre, Grafenauer, Rupel, Krek so mi odkrivali lepoto slovenskega jezika, da sem ga vzljubil za vse življenje; toda ostal mi je pismeni jezik, v ustih pa mi je skoraj onemel, saj razen kratkih srečanj z drugimi slovenskimi misijonarji v Indiji in redkih obiskov v domovini prilike za govorjenje nimam.

V jubilejnem letu 1933 sem napravil noviciat na Radni in bil sprejet v salezijansko družbo. Takrat mi je tudi dozorel misijski poklic. Že nekaj let poprej sem rad prebiral Katoliške misijone in Salezijanski vestnik. Oba lista sta objavljala pisma misijonarjev. Tista leta se je pogosto oglašal iz Assama v severovzhodni Indiji mlad misijonar Karel Mlekuž, doma nekje iz tržaške okolice. Bogoslovne študije je dovršil v Indiji, potem pa se je ves predal misijonskemu delu. Kasijski jezik je tako sijajno obvladal, da so bili nekateri njegovi spisi in pesmi objavljeni v berilih državnih šol.

Po žalostnem naključju sem se jaz odpravil v Indijo prav v dneh, ko se je on za vedno poslovil od nje. Čeprav zdrav in močan kot hrast, tako so mi pozneje pripovedovali njegovi sobratje, je v nekaj dneh podlegel skrivnostni tropični boleznj prav na Vernih duš dan leta 1933. Več kot dvajset let pozneje sem obiskal njegov grob, ki so ga še vedno njegovi nekdanji verniki krasiли s svežim cvetjem. Na nagrobni plošči je napis: „Bonus miles Christi“ (Dober Kristusov vojak).

V INDIJI KORAMANDIJI

Misijska strast vam ni dala, da bi končali šole v domovini. Kje in kako ste se pripravljali na duhovniško in misijsko poslanstvo?

Takoj po noviciatu sem odšel v Turin, uredil vse potrebno in v prvih dneh leta 1932 sem prispel prek Bombaya skoz „Vrata Indije“ v Madras na koromandijski obali jugovzhodne Indije. Svoj 18. rojstni dan sem obhajal torej v

PRED JAPONSKIM TABERNAKLJEM

Pred tridesetimi leti, 15. avgusta 1945, je Japonska podpisala premirje.

Zdaj se čas pred trideset poletji
zdi kot zla povest.
Slapi sonca žubore čez okna,
da se strnejo h garažni steni
vzdolž kristalnih cest.

Ta, kjer prej so rasle v mesečino
tankovske cevi,
noč dežele, zleknjena po zemlji,
zroč v nebo, pod zvezdic tiho krinko,
sanja s travami.

Vse je kakor luč; ker luč je dobra,
srcu zvabi smeh.
Toda vmes in vmes, v ozadju, znotraj –
kot da zmeraj traja vojna nora –
lesketa se greh.

Komaj čujemo napad na mesto,
komaj strel v srce.
Zidamo in pijemo in jemo.
Toda včasih – krvaveč umremo,
kot le duh umre.

Jezus, Bog v japonskem tabernaklju:
čuj otokov dih!
Mar naj gremo k Budi? K Marxu? K Mau?
Ti, le Ti si dal za nas življenje –
zadnji božji vzdih!

VLADIMIR KOS, Tokio

ŠE VEČ O MISIJONARJU BERNIKU

(Iz Salezijanskega vestnika v Sloveniji)

Ob stoletnici salezijanskih misijonov je po sedmih letih spet obiskal svojo domovino naš misijonar Pavel Bernik, ki že 40 let živi v Indiji in oznanja sedaj evangelij svobode in odrešenja v deželi Naga na meji z Burmo.

V času velikonočnih praznikov so salezijanske skupnosti Hčera Marije Pomočnice povabile misijonarja, da bi se ob pogovoru z njim in s filmi z njegovega misijona navdušili za oznanjevanje evangelija, ki ga prinaša Kristus brezpotnemu človeku vseh časov.

MOJ MISIJONSKI POKLIC

Radi bi vas predstavili našim prijateljem: kje ste doma in kako ste prišli do misijonskega poklica?

Luč sveta sem zagledal 11. januarja 1917 v Puštalu pri škofji Loki na Gorenjskem. V rojstni vasi sem preživel le enajst let, potem me je pa zaneslo v bližnji in daljni svet.

Leta 1928 sem bil sprejet v salezijanski konvikt na Rakovniku. Pet let zaporedoma sem skoraj vsak dan prekorakal vso belo Ljubljano tja do Tivolija. Hodil sem namreč na državno klasično gimnazijo. Latinščino in grščino, ki sem se ju naučil, sem pozneje poučeval po semeniščih Indije. Profesorji kot so bili Pregelj, Sovre, Grafenauer, Rupel, Krek so mi odkrivali lepoto slovenskega jezika, da sem ga vzljubil za vse življenje; toda ostal mi je pismeni jezik, v ustih pa mi je skoraj onemel, saj razen kratkih srečanj z drugimi slovenskimi misijonarji v Indiji in redkih obiskov v domovini prilike za govorjenje nimam.

V jubilejnem letu 1933 sem napravil noviciat na Radni in bil sprejet v salezijansko družbo. Takrat mi je tudi dozorel misijonski poklic. Že nekaj let poprej sem rad prebiral Katoliške misijone in Salezijanski vestnik. Oba lista sta objavljala pisma misijonarjev. Tista leta se je pogosto oglašal iz Assama v severovzhodni Indiji mlad misijonar Karel Mlekuž, doma nekje iz tržaške okolice. Bogoslovne študije je dovršil v Indiji, potem pa se je ves predal misijonskemu delu. Kasijski jezik je tako sijajno obvladal, da so bili nekateri njegovi spisi in pesmi objavljeni v berilih državnih šol.

Po žalostnem naključju sem se jaz odpravil v Indijo prav v dneh, ko se je on za vedno poslovil od nje. Čeprav zdrav in močan kot hrast, tako so mi pozneje pripovedovali njegovi sobratje, je v nekaj dneh podlegel skrivnostni tropični boleznj prav na Vernih duš dan leta 1933. Več kot dvajset let pozneje sem obiskal njegov grob, ki so ga še vedno njegovi nekdanji verniki krasili s svežim cvetjem. Na nagrobni plošči je napis: „Bonus miles Christi“ (Dobri Kristusov vojak).

V INDIJI KORAMANDIJI

Misijonska strast vam ni dala, da bi končali šole v domovini. Kje in kako ste se pripravljali na duhovniško in misijonsko poslanstvo?

Takoj po noviciatu sem odšel v Turin, uredil vse potrebno in v prvih dneh leta 1932 sem prispel prek Bombaya skoz „Vrata Indije“ v Madras na koromandijski obali jugovzhodne Indije. Svoj 18. rojstni dan sem obhajal torej v

Indiji Koromandiji. Bonbončkov in potic se ne spominjam več, pač pa okusnih banan, ki si jih za nekaj novcev lahko dobil celo košaro.

Iz Madrasa, v katerem naj bi po izročilu umrl mučeniške smrti apostol Tomaž, so nas mlade klerike poslali predstojniki nekaj sto kilometrov daleč v notranjost dežele. Tam je bilo prav tedaj ustanovljeno semenišče z višjo gimnazijo za misijonski naraščaj iz Evrope in Indije.

V majhnem mestecu Tirupattur („Deset svetih vasi“) se nas je znašlo kakih 25 klerikov iz Irske, Anglije, Nizozemske, Nemčije, Italije, Švice, Češke in Slovenije ter šest domačinov Indijcev.

Imeli smo lepo priložnost za medsebojno vzgojo in še bolj dragoceno priložnost, da smo se že v mladih letih vživljali v indijsko dušo, navade in jezik v sožitju s sobraty domačini.

Tam sem končal višjo gimnazijo v angleškem jeziku in dva letnika semenišča. Temu je sledila vzgojiteljska praksa, kakor je v navadi v naši družbi. Za nekaj let, štiri v mojem primeru, so nas poslali poučevat in nadzorovat indijske fante po misijonskih zavodih in šolah. Mene so obdržali kar v semenišču, da sem poučeval mlajše sobrate v klasičnih jezikih. Od tedanjih mojih učencev je eden sedaj nadškof. Potem sem dve leti poučeval iste predmete v nadškofijskem semenišču v Madrasu in tudi eden tistih učencev je pred štirimi leti postal škof.

V letih 1941-1944 sem tam opravil bogoslovne študije in bil posvečen v duhovnika 30. januarja 1944.

PROFESOR ŠIROM PO INDIJI

Živite v ogromni deželi, ki se je prebujala v svobodo. Kakšno je bilo vaše misijonsko delo, ko ste postali duhovnik?

Tudi kot duhovnik sem še dobrih 20 let poučeval po nižjih in višjih salezijanskih in škofijskih semeniščih južno in severne Indije. Priznati moram, da sem bil včasih kar malodušen ob misli, da sem obtičal za katedrom. V mladostni misijonski nestrpnosti sem hrepenel po pravem misijonskem delu. Prepričal sem se pa, da je vzgajati domače misijonarje še bolj koristno za širjenje Kristusovega evangelija. Moji nekdanji učenci so sedaj duhovniki in goreči misijonarji po vseh mogočih krajih Indije, v Burmi in celo v daljnem Siamu ali Tajski in dva izmed njih sta škofa.

Za nameček pa je Bog ugodil tudi moji srčni želji: delati kot misijonar sredi preprostih ljudi. Nekdanji sošolec in sobrat pokojnega misijonarja Mlekuža, poznejši škof v Dibrugarju, Orestes me je poklical v svojo škofijo. Poslal me je v enega najlepših misijonov vse Indije: na hribe Nagajske in Manipurja med gorska plemena na meji z Burmo. To ozemlje je zaščiteno, tujcem je vstop prepovedan, toda jaz kot indijski državljani sem brez težave in nemoteno deloval v tej deželi od leta 1964 do danes.

KATOLIŠKA CERKEV V INDIJI

Indija je dežela mnogoštevilnih narodov in jezikov, še bolj kot Evropa. Kako napreduje katoliška Cerkev?

Ker sem dolga leta živel v osrednji Indiji, dobro poznam stanje Cerkev. Moram reči, da je stanje dobro in tolažljivo.

Indijska ustava ne daje prednosti nobeni veroizpovedi, ščiti pa vse. Jamči svobodo veroizpovedi tako glede osebnega prepričanja kakor tudi v javnem bogoslužju in zagotavlja pravico širiti vero.

Cerkve ima svojo hierarhijo od časa papeža Leona XIII. On je prerokoval, da bodo Indijci sami apostoli v Indiji: „Tvoji sinovi ti bodo v odrešenje!“ Od 85 škofov jih je 80 domačinov, od 4000 duhovnikov jih je več kot 3000

Krst prvih treh katehumenov iz plemena Zeliang (deklica in njena brata v prvi vrsti).
Bratati misijonar je naš rojak Pavel Bernik S.D.B., stoječ ob škofu.

Indijcev. Lahko rečemo, da je Cerkev v Indiji že samostojna, zakoreninjena in domača. Seveda pa je število katoličanov v primeri z vsem prebivalstvom skoro neznatno: niti dva odstotka jih ni.

Upamo, da se bo delo evangelizacije, ki se je začelo s sv. Tomažem in potem nadaljevalo s sv. Frančiškom Ksaverijem, vztrajno širilo in poglobljalo.

V Indiji je več semenišč, poklicev je zelo veliko, posebno v južnem delu. Tam je krščanstvo staro že stoletja in so krščanske družine številne. Od tam prihaja največ duhovnikov. Včasih iz ene družine tudi po več duhovnikov in redovnih sester. Tudi iz skrajnega severovzhoda, iz Nagajskih hribov že prihajajo poklici, čeprav smo začeli misijonsko delo šele pred 25 leti.

Eden od največjih problemov Indije je revščina. Kako prispeva katoliška Cerkev k rešitvi tega problema?

Katoliška Cerkev se tega problema živo zaveda. Skuša ga reševati na različne načine. Najprej vzgoja sama pripomore, da se ljudstvo dvigne iz nizkega položaja, da si zna samo pomagati. Zato imamo razen višjih šol tudi

poljedelske in obrtne šole. Eden naših slovenskih misijonarjev, brat Ludvik Zabret, je ustanovil že dve taki šoli. Škofje imajo tudi poseben urad za reševanje teh problemov. Prav tako se zanje zanimajo že bogoslovci. Med počitnicami gredo po vaseh, poučujejo ljudi in delajo z njimi, pomagajo kopati vodnjake, zidati hiše, ki bi bile bolj dostojne človeka. Vemo tudi, koliko je že naredila in še dela mati Terezija. Vsa Indija jo občuduje zaradi njenega socialnega dela.

Na srečo pri nas v Nagajski nimamo takih problemov. Ljudstvo ni tako gosto naseljeno, podnebje je bolj zdravo. Ljudje imajo voljo in moč za delo in tako tam ni lakote. Sicer pa živijo zelo skromno. Spodaj v Indiji pa so velike mase ljudi izpostavljene vremenskim neprilikam, poplavam in suši, ki traja včasih po več let zaporedoma. Cerkev skuša na svoj način pomagati, kolikor more.

NAGAJSKA IN NJENI LJUDJE

Sedaj že sedem let misijonarite med plemeni Naga. Povejte nam kaj o njih.

Nagaland ali Nagajska po naše je bila do leta 1963 le pokrajina države Assam, ene izmed 16 zveznih držav Indije. Meri približno 16 tisoč kvadratnih kilometrov in šteje le pol milijona prebivalcev, ki pripadajo 14 plemenom pod skupnim imenom Naga.

To so bila bojevita plemena. Vasi so si zgradili na težko dostopnih grebenih gora in jih noč in dan stražili. Odrasli fantje in neporočeni možje so morali spati v veliki skupni koči „morung“, izmenoma so stražili in bili vsak trenutek pripravljeni na obrambo. Sovražna so jim bila druga plemena, včasih pa tudi kaka druga vas istega plemena. So izredno vešči in strastni lovci, tako da so iztrebili že skoro vso divjačino v svojih gozdovih. Kar je napravilo nagajska plemena zloglasna, je bil njihov lov na človeške glave. K temu jih ni toliko nagibala želja po maščevanju – včasih tudi ta – kot prepričanje, da se življenjska sila obglavljene žrtve preseli v zmagovalca, ki tako postaja vedno bolj močan in nepremagljiv. Prepričani so tudi bili, da bodo v onstranskem življenju tako premagane žrtve zmagovalcu za sužnje. Lobanje svojih žrtev so potem kot trofeje obesili v veži ali celo na pročelje svojih koč. Nekaj takih koč sem že videl. Zadnji taki lovi so se zgodili še pred nekaj desetletji. Nekoč sem poslušal njihovo staro narodno petje. Zdelo se mi je otožno. Povedali so mi, da poje o mladi vdovi, ki takole govori svojemu pokojnemu možu: „Kolikokrat si šel na lov (na glave) in si vedno prišel domov zmagovit. A po najini poroki si šel samo enkrat in tedaj si svojo glavo izgubil. Oj, kako kruta je moja usoda!“

Mogoče bo kdo rekel: „Kako more misijonar deželo tako krutih ljudi smatrati za najlepši misijon Indije?“ Najprej je treba omeniti, da je s prihodom krščanstva in civilizacije, ki so zanju ti ljudje izredno dovzetni, lov na glave popolnoma prenehal. Pa tudi poprej so ta plemena slovela za zelo gostoljubna. Do tujca, ki so ga vzeli pod streho, niso bili nikdar zavrtni. Če je en sam vaščan sprejel kakega gosta v svojo hišo, so ga morali spoštovati vsi drugi. To velja tudi danes. Kljub svoji bojoviti preteklosti so ti preprosti hribovci zelo prijazni in imajo v svojih družabnih odnosih nekatere tako fine navade, da bi kaj podobnega človek zaman pričakoval v naši tako imenovani napredni civilizaciji.

Življenje teh ljudi je zelo trdo in naporno. Preživljajo se s poljedelstvom. Največ pridelujejo riž na svojih terasastih rižnih poljih, ki jih namakajo s pomočjo več kilometrov dolgih kanalov. Vodo dobivajo iz neusahljivih gorskih potokov. Pridelek takega „mokrega“ riža je obilen. In kjer ni potokov? Tam sejejo „suh“ riž. Zgodaj spomladi morajo iztrebiti grmovje in pož-

Posvečenje prvega katoliškega škofa v Kohimi pod baldahinom v Naga slogu.

gati obširna pobočja. Ob prvem dežju posejejo riž. Čez štiri mesece imajo žetev, ki ni tako obilna in je izpostavljena vremenskim neprilikam, plevelu, ptičem in drugim živalim. Razen tega morajo v ciklu desetih let iztrebiti drugo njivo. Na ta način štejejo leta starosti. Če se človek spominja, da so petkrat sejali na istem polju, pomeni, da je star okrog petdeset let.

Za zelenjavo jim ni dosti mar. Da je le za prigrizek malo mesa in nekaj strašno pekočih zrn, ki jim pravijo „čili“, pa so zadovoljni. Za meso jim pride prav vse, tudi golazen, vse kar leta, plava, leze, gre... Da si misijonar na potovanjih ohrani dober tek, ne sme biti preveč radoveden, kaj je na lesenem krožniku, ki mu ga ti ubogi ljudje z največjo prijaznostjo ponudijo. Večjega veselja jim ne moreš napraviti, kot da vse lepo pospraviš in še drugič zaprosiš za te „specialitete“!

Pridelujejo tudi bombaž in druge tkanine za svoje obleke. Ko ni dela na polju, žene in dekleta z veliko potrpežljivostjo tkejo. Vrh obleke si ogrinjajo pestre plašče, ki se po barvah razlikujejo pleme od plemena.

Ko sem leta 1964 popeljal na mednarodni evharistični kongres v Bombay skupino nagajskih vernikov, so povsod vzbujali veliko pozornost in radovednost. Papež Pavel VI. je sprejel v posebni avdienci tri zastopnike našega misijona in njih darila.

Kakšna so njihova verska prepričanja, občutja in obredi?

Po veri so bili in so deloma še animisti, to je, verujejo v duhove. Imajo

tudi pojem o enem Bogu in v vsakdanji govorici se izražajo prav tako kot mi: če Bog hoče, to ti dam v imenu Boga (vbogajme-zastonj) ipd. V njihovih verskih obredih, ki so dokaj preprosti in ne pogosti in jih njihovi vrači opravljajo na prostem pod kakim svetim drevesom, ob kaki sveti skali ali pri vaških vratih, Bog ne pride toliko v poštev kot pa razni duhovi. Ti niso nič drugega kot posebljene naravne sile življenja, rodovitnosti, smrti, posebno tiste, ki so v zvezi s poljedelstvom. Skoraj vsi verski prazniki so v zvezi z njimi, posebno z žetvijo. Če pade toča, če izbruhne požar, če kdo umre zaradi nenadne nesreče, vaški duhovnik na večer razglasi za naslednji dan strog delopust, da počastijo in si zopet pridobijo dobrohotnost duha, ki je bil užaljen in je povzročil nezgodo.

Ko so se prvi izmed njih spreobrnil h krščanstvu, je bilo v začetku nekaj spora, ali so taki prazniki obvezni tudi za kristjane. Sklicali so zbor in se pobotali, da je v nekaterih primerih delopust obvezen za vse, v drugih pa samo za pogane. Taki dnevi so zelo primerni za misijonarjev obisk, ker tedaj gotovo dobi vse ljudi doma. Sedijo pred svojimi kočami, pijejo domače pivo iz riža, žvečijo suho meso in preganjajo čas s pomenki.

ŠIRJENJE KRŠČANSTVA IN „VDOR“ KATOLIŠKE CERKVE

Prav gotovo je zanimivo vedeti, od koga so Nagajci sprejeli vero v Kristusa. Kako sprejemajo katoliško oznanjevanje evangelija?

Navadno smo brali v raznih spisih misijonarjev, da so bili njihovi največji nasprotniki poganski duhovniki in čarovniki. V desetih letih svojega delovanja med nagajskimi plemeni pa kaj takega nisem doživel. Bil sem vedno v dobrih odnosih z vaškimi vrači, ki so radi prihajali k meni v vas in mi pripovedovali mnogo zanimivih stvari o njihovi veri, običajih in o zgodovini vasi, ki so jo kot starešine dobro poznali.

Več težav so imeli prvi katoliški misijonarji in nekaj tudi jaz od protestantov baptistov. Angleške oblasti so uvedle v te kraje neke vrste verski monopol. V posamezne kraje so smeli priti misijonarji le ene protestantske sekte, katoličanom pa je bil vstop povsod načelno prepovedan. Ko pa so po letu 1947 prevzeli upravo indijski uradniki, je bilo te diskriminacije konec.

Prvi katoliški duhovnik je prišel v glavno mesto Kohimo okoli leta 1950. To baptistom nikakor ni bilo prav. Listi in brošure v raznih jezikih so začeli strupeno protikatoliško gonjo. Njihovi pastori so tudi v pridigah radi udrihali po katoliški veri. Ta gonja je dosegla višek prav na praznik sv. Petra in Pavla 1967. Vsi voditelji sekte so imeli zborovanje in izdali posebno izjavo in jo objavili v krajevnem angleškem časniku, obenem pa so poskrbeli za prevod v različne nagajске jezike. V izjavi so protestirali proti „nesramnemu“ vdoru katoliške Cerkve v baptistovsko ozemlje in zahtevali od oblasti, naj takoj ukinejo delovanje katoliških patrov, češ da drugače ne bo nikoli miru v teh krajih. Z nekaterimi izobraženimi katoličani smo pripravili odgovor in ga objavili v istem časopisu. Kaj takega oni niso pričakovali, da bi namreč peščica katoličanov – takrat jih je bilo komaj 4 tisoč – dvignila glas spričo skoraj 200 tisoč baptistov. Veliko je bilo hrupa, a se je skoro čez noč vse poleglo in dobro končalo. Vodja baptistov me je kmalu potem srečal na glavnem trgu mesta in me kar tam objel: „Tako je prav, brat moj,“ mi je rekel, „vse mora priti na dan, nič si ne smemo prikrivati. Mi smo povedali svoje, vi svoje. Sedaj vemo, pri čem smo.“ Pozneje smo našli prve priložnosti za skupno sodelovanje. Tu verniki radi zborujejo in tudi po več dni skupaj. Treba je misliti na prehrano in prenočišče številnih udeležencev.

Na moje veliko veselje so si tako naši kot oni ponudili že ob nekaj priložnostih medsebojno pomoč. To je bila pristno krščanska poteza in obenem v lepem skladu z njihovim prirojenim čutom gostoljubnosti.

Baptisti so bili torej prvi oznanjevalci evangelija med Nagajci. Kaj so ti napravili zanje?

Krščansko vero so v te hribe uvedli, kakor rečeno, baptisti. Prišli so iz Amerike že 80 let pred prihodom katoliških misijonarjev.

Začetki so bili težki in njihovo delo požrtvovalno, drugače ne bi vzdržali. Praviijo, da je neki vaški poglavar vrgel sulico na prvega misijonarja. Ta se je na srečo izognil, pobral sulico in jo prinesel nazaj k poglavarju. S to junaško kretnjo si je za vedno pridobil zaupanje in dobrohotnost tega ljudstva.

Baptisti so uvedli pismenost, priredili abecedo, na srečo latinsko, za razne jezike. Navadno je bila prva tiskana knjiga v teh jezikih sveto pismo nove zaveze ali vsaj evangeliji. Izkoristili so izredno fin posluh teh gornjancev za petje. Po cerkvah navadno nimajo posebnih pevskih zborov. Vsa množica vam zapoje lepo štiriglasno. Pokristjanjene vasi so snažnejše, lepše urejene in vsaka ima lepo cerkev. Višjih šol pa baptisti niso ustanovili. V tem so jih katoliški misijonarji v bližnem Assamu daleč prekosili. V samem Šillongu, 500 km daleč, ima katoliški misijon tri univerzitetne kolegije in 8 gimnazij. Tako se je zgodilo, da ugledne družine baptistov v Nagalandu nimajo za višjo vzgojo svojih sinov in hčera druge izbere, kot da jih pošljejo v katoliške višje šole v Assam. To dejstvo je bilo odločilno za pomirjenje duhov med baptisti in katoličani leta 1967.

Baptisti so si v sto letih delovanja zagotovili versko večino v Nagajski deželi in je tako edina država, vsaj doslej, v vsej Indiji, ki ima krščansko večino, to je dobro polovico prebivalstva.

Kako pa je z razvojem katoliške Cerkve tam?

Kakor sem dejal, je prvi katoliški misijonar prišel v glavno mesto Nagajske Kohimo leta 1950. Povabila ga je državna vlada, da bi prevzel skrb za katoliške misijonske sestre, ki so delale v bolnišnici. Bil je obenem tudi kaplan za katoliške vojake in državne uslužbence.

Nagajski domačini so se kmalu začeli zanimati za vero novih misijonarjev. Prvi krst je bil zabeležen za božični dan leta 1956.

Ko sva prevzela misijon z domačinom kaplanom leta 1964, sva našla nekaj nad 600 vernikov poleg katehumenov. Medtem so misijonarji odprli še en misijon 80 km proti severu in imeli so isto leto okoli 1500 vernikov. V naslednjih šestih letih je šlo delo hitro naprej.

Z božjo pomočjo se mi je posrečilo uvesti našo sveto vero v dva plemen in v 10 vasi, kjer prej ni bilo nobenega katoličana. Pa tudi več misijonarjev domačinov in misijonskih sester je prišlo na pomoč. Ko sem zapuščal Nagaland v juliju leta 1969, je bilo tam nad 5 tisoč vernikov, 6 duhovnikov in 24 misijonskih sester s 5 samostani in šolami. Imamo najlepše upe na bodočnost.

Na zemljevidu Indije je južno od Nagajske še ena deželica. Imenuje se Manipur. Kako je s krščanstvom tukaj?

Julija meseca 1969 sem se pomaknil 140 km proti jugu v Imphal, glavno mesto sedednje gorske države Manipur. Ta je nekoliko večja od Nagajske. Meri 20 tisoč kvadratnih kilometrov in šteje skoraj milijon prebivalcev. Dežela je izredno lepa. Nekako v sredini se razprostira planjava z velikim jezerom okoli 800 m nad morsko gladino, vse naokoli pa se dvigajo visoka pogorja. Na ravnem živi nad 400 tisoč Mejtejcev, ki so menda v sorodstvu s Tajci. Obdelujejo rodovitna riževa polja in se ukvarjajo z domačo obrtjo. Njihove tkanine slovijo po vsej Indiji. Oblačijo se zelo pestro.

Pred sto leti so prišli pod vpliv bengalskih bramanov in postali hindujci. Naokoli po hribih pa živi šest plemen nagajskega rodu in še dvanajst plemen

Kukijcev. Ta plemena so za raziskovalce etnologe, antropologe in filologe vrava uganka. V marsičem so si ta plemena podobna, le v jeziku ne. V tem je velika težava za misijonarja. Ne gre drugače kot da si iz vsakega plemena vzgoji nekaj katehistov in učiteljev, sam se pa vsaj za silo nauči jezika manipuri, ki ga govorijo Mejtejci. Med njimi ni skoraj nič kristjanov, a njih jezik je edina vez med različnimi plemeni.

Tudi v to deželo so skoro pred 100 leti prišli protestantski misijonarji baptisti. Imeli so podobne uspehe kakor v Nagajski. Le za šole niso poskrbeli. Zato pošiljajo svoje sinove in hčere v bližnji Assam na katoliške šole.

V šoli so študentje začeli nagovarjati svoje učitelje misijonarje: „Oče, zakaj pa ne pridete v naše kraje, zakaj ne ustanovite takih šol in cerkva tudi pri nas?“ Ko so se po počitnicah vrnili v šolo, so svojim učiteljem sporočili povabilo svojih staršev, naj bi prišli k njim. Eden od misijonarjev se je leta 1953 res odločil in začel obiskovati v suhih zimskih mesecih razne vasi Manipurja, posebno po hribih na meji z Burmo. Leta 1956 se je stalno naselil v glavnem mestu Imphal in tam odprl eno gimnazijo z zavodom za fante, drugo pa pod vodstvom sester za dekleta. Potem je misijonsko delo izredno lepo in hitro napredovalo. Število misijonarjev, ki so razen mene sami dcmačini, je poskočilo na 13 duhovnikov in 40 sester, vernikov in katehumenov pa je nad 18 tisoč.

Potem ste misijonarili deset let v državi Manipur. Pripovedujte kaj o tedanjem svojem delu.

Tedaj sem bival, rekel bi „gostoval“, v našem šolskem zavodu v Imphalu. Toda moje področje dela je bilo zelo daleč od tod. Potovati sem moral ves dan z džipom, da sem prišel v 170 km oddaljeni Tamenglong, kjer imamo lepo podružnico, ki je že postala postojanka zase. Od tam sem moral v razne smeri po en dan peš, da sem prišel še do drugih vasi katoličanov in katehumenov. V enem letu se mi je tudi tu posrečilo ustanoviti šest novih podružnic. Naj omenim, da se je v neki oddaljeni gorski vasi pri enem samem obisku priglasilo 51 družin. Na srečo velika večina vernikov pripada enemu in istemu plemenu Rongmej. Od vseh teh plemen so ti najspretnější v narodnem plesu. Leta 1964 so se v Bombayu ob priliki evharističnega kongresa na kulturni prireditvi zelo postavili pred papežem.

Iz Imphala me je moj naslednik v Kohimi večkrat poklical nazaj na kak praznik, pa tudi zato, da sva skupaj reševala težave in delala načrte. Od vseh obiskov mi je bil v največjo tolažbo obisk meseca oktobra 1973. Takrat so bili tam slovesni obredi posvečenja prvega škofa nove škofije.

Kakšna razlika med 4. januarjem 1964, ko sem se prvič pripeljal v Kohimo, in 14. oktobrom 1973, ko je bil posvečen novi škof! V Nagajsko sem prispel v noči med 3. in 4. januarjem skupaj z domačinom-katehistom. Ob vznožju hribov sva izstopila iz vlaka in kmalu dobila prostor na starem avtobusu, ki se je priključil dolgi, do zob oboroženi vojaški koloni. Počasi smo se pomikali navzgor po pobočjih gora in okoli poldne prišli v Kohimo. Pričakovala me je skupina vernikov, ki me je pristrčno sprejela. Povedli so me v župnišče, v pravkar zgrajeno barako, in mi postregli s toplim čajem. Potem so me peljali v cerkev, prav tako baraka iz pločevine. Od nedeljah se je tam zbralo okrog 250 vernikov, po podružnicah okrog svojih katehistov pa še drugih 400. Vsega skupaj je bilo pičlih 700 vernikov s katehumeni vred.

Oktobra 1973 pa se je pomikala vse drugačna procesija: množica 10 tisoč vernikov, 80 duhovnikov, 10 škofov. Spremljali so novega škofa škofije Kohima-Imphal s slovesnim obredom škofovskega posvečenja. Seveda niso bili vsi ti ljudje iz Kohime: prišli so iz vseh krajev nove škofije, a domačinov iz Kohime in okolice je bilo nad 4 tisoč. Velik porast v desetih letih!

SPET MED NAGAJCI V KOHIMI

V salezijanskem glavnem imeniku je vaš naslov naslednji: Catholic Church Kohima, 797001 (Nagaland) India. Od kdaj ste spet v Kohimi med Nagajci.

Res je. Kmalu po škofovskem posvečenju sobrata Abrahama Alangiamatathila me je on poklical iz Imphale nazaj v Kohimo. On je res pravi Abraham, oče mnogih ljudstev. Njegova škofija obsega obe gorski državi Nagajsko in Manipur. Pred 25 leti v teh krajih katoličanov sploh ni bilo. Sedaj jih je 39 tisoč, ki pripadajo 40 plemenom. Pri misijonskem delu mu pomaga 37 duhovnikov, 84 redovnic in 140 katehumenov. Župnij je 15. ki jih vodijo salezijanci (17), jezuiti (7) in škofijski duhovniki (13). Misijonskih gimnazij je 9, srednjih šol 17, osnovnih šol pa 32. Duhovniki so povečini iz starokrščanske dežele Kerale v jugozahodni Indiji.

Moje delo je kakor vedno, misijonsko. Vzpenjam se od vasi do vasi po gorskih pobočjih in tem dobrim ljudem delim Kristusovo ljubezen...

MOJI TRIJE NEPOZABNI DOGODKI

Na koncu nam povejte še kakšen dogodek iz svojega življenja, ki se vam je posebno vtisnil v spomin in ki je nekak simbol vašega življenja.

Bilo je 11. februarja 1929. Dijaki klasične gimnazije smo se vračali iz šole po Dolenjski cesti proti Rakovniku. Zavihli smo na levo na Rakovniško ulico. Nenadoma sem začutil močan sunek v glavo. Padel sem in osem konjskih kopit in štiri kolesa kočije je šlo čezme. Kako sem vstal, ne vem. Znašel sem se za rakovniško kočijo, dodobra prestrašen, a brez vrakršne poškodbe. Sošolec, ki mi je pomagal na noge, mi je rekel: „Sedaj se pa le Mariji zahvali, da si se tako lepo zmazal.“

Iz rakovniških let se spominjam obiska misijonarja Kereca s Kitajske, moža majhne postave, brez las in z dolgo črno brado, ki mu je segala do pasu. Na nas dijake je napravil globok vtis. Pa po kitajsko je govoril, molil in pel, ter zanimive skriptične slike je kazal. Za praznik sv. Jožefa se nas je nekaj goincev domenilo, da naj bi mu šli posebej voščiti za god. Kdo naj bo govornik? Čeprav sem bil v tisti skupini najmanjši, so poredni tovariši perinili v sobo najprej mene. Od tistega govora mi je ostal v spominu le sklep: „Molite, da tudi od nas kdo postane misijonar!“

V naš zavod v Imphalu je prišlo iz 95 km oddaljene vasi sporočilo, da se ondotni vaščani zanimajo za katoliško vero. To je bilo v deževni dobi. Ceste so bile slabe, reke narasle. Vendar take priložnosti ne smem izgubiti, sem si mislil. Z džipom sem se peljal 80 km daleč, naprej pa hodil peš. Prišli smo do narasle, kalne reke. Mostu ni bilo. Ljudje so nas odvračali, da bi prebredli reke. Končno smo našli možakarja, ki je dobro poznal strugo reke. Poprijeli smo se za roke in bredli prek reke. Voda je naraščala, do kolen, do pasu, do prsi. Srečno smo prišli na drugo stran. Povzpeli smo se na strm hrib in šli dalje skozi temni gozd. Napadle so nas pijavke, da smo močno krvaveli. Ko smo prišli v vas, je bila že noč. Čeprav v vasi še ni bilo katoličanov, so nas vaščani prijazno sprejeli in lepo pogostili. Ostal sem en dan. Na večer se je vas zbrala za misijonarjevo pridigo. Če kdaj, sem tedaj goreče zmolil molitev, ki jo molimo pred evangelijem: „Gospod, bodi v mojem sreču in na mojih ustnicah, da bom vredno in dostojno oznanjeval tvoj evangelij.“ Po pridigi se je priglasilo 52 družin. Sedaj je v Nunngangu goreča katoliška skupnost.

Kdo je tedaj molil za tisto vas? Kateri bolnik ali bolnica je tedaj darovala Bogu svoje trpljenje za spreobrnjenje poganov? To bomo zvedeli na sodni dan, ko se bo odprla knjiga življenja...

Sestavil stk

MISIJONAR OPEKA GOVORI

Markantna pojava misijonarja-novomašnika Petra Opeka CM, ki je že dve leti svoje mladosti daroval malgaškemu misijonu, kateremu pa zdaj želi posvetiti vse svoje duhovniško življenje, je pred nami. Njegovo žareče obličje, vokvirjeno v dolge plave lase in bogato plavo brado, spominja na Kristusovo podobo. A morda še bolj kot zunanost, misijonarjeva notranjost izžareva Kristusa in njegovega duha. Razgovor z njim nam ga razodeva:

Zakaj si šel že kot bogoslovec na Madagaskar?

Ker sem se že zgodaj odločil za delo v misijonih, sem mislil, da bi bilo dobro, spoznati že prej razmere, mišljenje in navade ljudi, katerim naj bi se pozneje kot duhovnik posvetil. Tako sem po končanem študiju filozofije v Ljubljani odpotoval na Madagaskar. Posebno teološki študij, ki sem se mu posvetil po vrnitvi, me je obogatil prav na temeljih mojega izkustva in doživetja malgaškega božjega ljudstva.

In kaj si delal tam?

Moje glavno delo je bila gradnja. Pozneje sem se vrgel tudi na poljedelstvo z nasajanjem kakavovcev. A pri tem delu sem prihajal stalno v stik s številnimi delavci. Z njimi sem se povezal v skoraj družinsko skupnost; bili smo si eno. Odnos z delavci mi je odkril nov svet. Od blizu sem spoznaval njihove težave, obiskoval sem njihove družine. V začetku so me imeli za „gospodarja“ in to je pomenilo velik prepad med menoj in njimi. Hotel sem priličiti moje delo kar se da njihovemu. Težko sem delal z njimi osemurni delavnik, a to jim v začetku ni bilo kar nič všeč, kajti po njihovem mišljenju beli človek ne sme ročno delati. A po nekaj tednih so se povsem sprijaznili s to pojavo belega garača med njimi; niso me več gledali kot „gospoda“, ampak so me imeli za enega izmed njih. Zato nisem imel potem nobenih težav v odnosih. Delavci niso imeli več občutka, da delajo za nekoga, ki bi jih izkoriščal.

Si mogel tudi kaj misijonariti, zlasti med mladino?

Moj prihod na Madagaskar ni bil radi pomoči pri gradnji misijonske postaje, ampak, kot rečeno, da se vživim v tamkajšnje ljudi. Ker sem sam mlad, saj sem imel komaj 22 let, me je najbolj zanimala mladina. Najprej sem našel stik z otroki. Ko so starejši videli, da imam rad otroke, so se mi povsod vrata odpirala, kajti otroke imajo Malgaši zelo radi. Kamor sem šel, je bil vedno kak otrok z menoj, in to je vzbujalo zaupanje tudi pri tistih, ki me še niso poznali. Po športu pa sem prišel v stik z odraslo mladino. Igral sem v nogometnem moštvu mesta Vangaindrano, ki je

Pet misijonarjev pošlje Baragovo misijonišče na Madagaskar: dva duhovnika in tri mlade laike, abituriente Misijonskega zavoda. Od leve na desno: Fredi Žitnik, duhovnika Rado Sušnik in Peter Opeka, Janko Glinšek in Tone Jemeš.

z mojim sodelovanjem kmalu zaslovelo. Ker sem bil edini belec, sem kajpada izpadal in vsi so vedeli, da je tisti beli igralec misijonar. To mi je približalo širše kroge Malgašev. Vsakokrat, ko se je naše zmagoslavno moštvo vračalo iz Farafangane, je bil v slavje vključen tudi vangaindranski misijon, ki se je na ta način mladini bolj približal, in radi so prihajali k nam; ustvarile so se prijateljske vezi. Ko so se nam tako približali, so lahko videli, da smo prišli k njim služiti kot njihovi bratje.

Se ti je bilo težko vživljati v domačine?

Ne bom tajil. Silno težko. V začetku me je veliko stalo, ko sem šel po cesti med hišami, kar nerodno mi je bilo. Čutil sem, da so oči vseh uprte vame, vtis sem imel, kakor da je moja pojava nekak teater za Malgaše. A po nekaj tednih sem se navadil in sem postajal čudovito domač v tem kraju, zato je Vangaindrano zame nepozabljiv. A tu in tam sem kljub temu čutil težo prilagajanja. Spominjam se, kako je bilo, ko sem prvič na otoku vstopil v cerkev, polno kristjanov-domačinov: vonj malgaške kože me je neprijetno dirnil in postalo mi je skoraj slabo. A hitro sem

si dopovedal, da je zdaj to ljudstvo, med katerim moram živeti, da so vsi ti moji bratje in sestre. Premagal sem odpor narave in sedel v klop. Mimo teh začetnih težav pri prilagajanju ne more nihče in vsak misijonar se mora sprijazniti s tem procesom. Le tako in šele potem se more približati ljudem z evangelijem. A Malgaši pričakujejo, da jim poleg evangelija prinašamo tudi napredek, kar se meni zdi povsem upravičeno. A nastane vprašanje, kako tem ljudem pomagati iz zaostalosti, ne da bi jim vsiljevali naš zahodni način življenja. Potrebna je velika iznajdljivost, po kateri nam Sveti Duh odkriva nova pota, nove prijeme v misijonskem delu.

Kako ti je potekalo življenje v pripravi na duhovništvo ta leta po povratku z Madagaskarja?

Z Madagaskarja sem šel v Francijo. V Parizu sem študiral bogoslovje na Katoliškem teološkem institutu. V času študija sem bil vsa tri leta pod vplivom tega, kar sem doživel na Madagaskarju. Lakota in beda, ki sva ju tam doživljal, mi je bila kot nekak kašipot za moje zadržanje v tem velemestu. Prve mesece v Evropi sem živel zelo preprosto, nekateri so mislili, da pretiravam. A moja vrnitev v bogati svet iz dežele, kjer vlada najprimitivnejše in najrevnejše, me je pretresala in včasih se mi je zazdelo, kakor da le sanjam. Upiralo se mi je vse to preobilje zahodnega sveta, ki tudi sodi človeka po zunanjem, pozablja pa na notranje vrednote. Nisem več polagal važnosti na svojo zunanost, hoteč se iztrgati iz teh okov.

Kako si preživel počitnice? Slišali smo, da si jih uporabljal za razgledovanje po drugih deželah in problemih. Ali ti bo to pri misijonskem delu na Madagaskarju kaj pomagalo?

V Evropi živi največje število kristjanov in hotel sem malo globlje pogledati v sedanjo problematiko krščanskega sveta. Vsake počitnice sem porabil tako, da sem potoval, največ na takozvani avtostop. Ko sem se odpravil na kakšno potovanje, nisem dobro vedel, kam grem, kje bom prespal, kaj jedel; a vselej sem dobro naletel. Na teh potih sem se zlasti srečaval z evropsko mladino in ugotavljal njihovega upornega duha napram sodobni evropski družbi. Mnogo mladine se tudi zaveda odgovornosti, ki jo ima do dežel v razvoju. Ta mladina želi v Evropi spremeniti način življenja: Visoki razvoj evropskih dežel ne sme več sloveti na izrabljanju manj razvitih. Potovanja so mi pomagala, da se nisem navzel petrošniškega duha; prisilil sem se, da živim v stalnem dinamizmu, da sem se zanimal za vse, kar se je okrog mene dogajalo. Ni hujše nevarnosti za mladega človeka, kakor da podleže modernemu razkošju in se z vsem prenasiti, otrpne v svojem idealizmu in se preda lenobi in egoizmu. Nekateri mladi v Evropi se zavedajo te nevarnosti

in začenjajo živeti povsem drugačno življenje. Važno središče mladih, ki se zavedajo tega, je Taize, kjer se v razgovorih, premišljevanju in molitvi trudijo, da bi preokrenili svoje življenje, ki naj bi bilo pričevanje evangelija vsepovsod, kjer živijo in delajo. O teh mladih časopisi bolj malo pišejo; bolj važno je kajpada pisati o zadnji pariški modi in o vsej drugi navlaki, ki sili mlade v petrošniško družbo, v katere pasti se na žalost mnogi mladi ujamejo, kot sem mogel opazovati. Svet postaja vedno manjši. Izkušnje enega kontinenta veljajo tudi za drugega. Kar sem jaz v treh letih spoznal v Evropi, mi bo vedno koristilo, kjerkoli bom delal kot misijonar.

Ti je bila odločitev za dokončni odhod na Madagaskar težka? Kaj te je pred vsem k temu nagnilo in kakšni apostolski načrti te prevevajo za misijonsko delo tamkaj?

Prav za prav ne vem, kje bi bila težka odločitev zame; že sedem let potujem po svetu in skoraj ne vem, kje je zdaj moj dom. Odkar sem se odločil, da postanem duhovnik med najrevnejšimi, nimam obstoja v razvitih mestih. Neka notranja moč, ki je ne znam označiti, me sili, da grem, ne da bi kaj več premišljeval, tja, kjer je lakota in beda, v prepričanju, da je tamkaj zame mesto. Ko prebiram evangelij, vidim, da je hodil Kristus od kraja do kraja med najbolj preproste. Biti preprost med preprostimi, je tudi moj cilj. Biti preprost pa ne pomeni biti brez pomena, boječ, reven v dejstvanju, nasprotno, evangeljska preprostost je silna v božjem kraljestvu, ki silo trpi, a silna v oznanjevanju pravice, ljubezni in miru. Evangeljska preprostost tudi nalaga, da si zviti kot kača in skromen kot golob, ko si poslan kot ovca med volkove. Težo odločitve vidim samo v tem, ker življenje po evangeliju in širjenje božjega kraljestva nalaga vsakdanjo borbo med egoizmom in evangeljskim altruizmom, treba se je vsak dan sproti odločati za to. Glede mojih apostolskih načrtov ne bi zaenkrat nič govoril. Opisal sem jih v glavnem v dveh člankih, ki ste jih objavili v Katoliških misijonih, in to bom skušal uresničevati.

Kaj sodiš o dejstvu, da nameravajo iti s Teboj in Sušnikom tudi trije mladi laični sodelavci. Kako se bodo morali zadržati, da bodo ne le obrtniško uspešni, ampak, v okviru možnosti, tudi apostolsko?

Take odločitve z veseljem podprem. Mladi so res, a imajo močnega duha in veliko idealizma. To jim bo pomagalo premagovati težave, na katere bodo tamkaj naleteli. V njih vidim znak podviga nesebične evangeljske ljubezni v današnjem času. Uverjen sem, da bo njihova odločitev pustila sledove v slovenski mladini. Danes mladi ne smemo ostajati indiferentni ob vsej problematiki zlasti nerazvitih narodov. Moramo se vztrajno upirati tokovom mišljenja, ki dela človeka neobčutljivega za krivice v življenju množic. Fantom bi svetoval, naj odhajajo v zavesti, da je v odnosih do Malgašev veliko več tistega, kar jih bo družilo z njimi,

kakor pa takega, kar bi jih odbijalo od njih. In njih skrb bo morala biti, gojiti to, kar nas z domačini združuje, in puščati ob strani vse, kar bi nas od njih odbijalo. Naj se skušajo pogumno vživljati v deželo in ljudi, da jih bodo mogli čim bolje razumeti. Staršem teh fantov je treba priznati veliko ljubezni in razumevanja do revnih bratov na Rdečem otoku, ko so dovolili svojim fantom, oditi za nekaj let v službo božjemu kraljestvu tamkaj. Bog naj jim poplača to žrtev! Fantom pa želim veliko poguma in moči v veri in tako bodo kos novemu življenju tamkaj.

Kaj bi priporočil rojakom v misijonskem pogledu?

Vsaka slovenska družina bi mogla napisati knjigo o težkih dneh življenja v novi domovini. Danes, ko je vse najtežje za nami, skoraj ne moremo verjeti, da je bilo včasih hudo. Obenem smo veseli, da smo zmogli ta napor in se spravili ven iz revščine prvih let. Nekatere družine se pa še danes ubadajo s težavami in problemi. Kar mene zadeva, skrbim, da ne pozabim, v kako težkih okoliščinah je živela naša družina v prvih letih emigracije. To mi bo veliko pomagalo, da bom še raje in še lažje deloval med ubogimi, ker mi bo moje osebno izkustvo iz preteklosti stalo ob strani. Tudi slovenskim družinam bi svetoval: Kot smo bili pred časom sami tako željni razumevanja, srca in pomoči od drugih, skušajmo zdaj mi imeti razumevanje, srce in odprte roke za tiste, ki so še v večjih problemih. Naj bi tudi s to mislijo prežeti radi sodelovali pri misijonskem delu v zaledju!

Vpraševal L.L. C.M.

SREBRNA MISIJSKA VELETOMBOLA V ARGENTINI

Že 25-tič se bo slovenska skupnost v tej deželi množično zbrala k skupnemu žrtvovanju za slovenske misijonarje; to bo v nedeljo 4. januarja 1976 v Baragovem misijonišču v Slovenski vasi pri Buenos Airesu. Veselo bomo praznovali ta jubilej naše ljubezni in žrtve do slovenskih oračev na misijonskih ledinah sveta.

Ta srebrna misijonska tombola bo imela še posebni pomen in privlačnost, kajti na njej bomo pozdravili kar šest misijonarjev: **Francita Buha CM**, ki smo se tudi na misijonski tomboli pred osmimi leti od njega poslovili, **novomašnika Petra Opeka CM**, ki je tudi že deloval na Madagaskarju, pa se zdaj spet poda tja, in **Radota Sušnika CM**, ki se jima pridruži kot povsem nova misijonska moč; poleg tega se bodo od rojakov, na veletomboli zbranih, poslovili tudi **trije mladci**, ki gredo prav tako na Madagaskar vsaj za tri leta pomagat slovenskim misijonarjem, preden se posvete pripravi na svoj bodoči poklic. Lepa misijonska žetev Baragovega misijonišča in vse slovenske skupnosti v Argentini!

Rojaki, ki že 25 let sodelujete s svojimi žrtvami pri misijonskih tombolah! **Kronajte svoje dosedanje žrtve z jubilejnimi misijonskimi žrtvami ob tej misijonski veletomboli!**

V Pekingu: povesd Maotcetung...

Tokijski cunjar

(Nadaljevanje in konec.)

Romanje za mir

P. Gereon preseneča vedno znova z novimi akcijami. Najbolj tvegano in na svoj način najbolj svojevrstno je bilo do zdaj gotovo romanje za mir, ki ga je s 30 ljudmi svoje majhne župnije priredil v dneh od 15. maja do 1. julija. Nič ni srca bolj ganilo kot to romanje na božje poti v Nemčiji, Avstriji, Franciji, Italiji in Izraelu. Mnogim je ostalo nerazumljivo, kako so mogli ti pretežno revni ljudje finančno prenesti nekaj tako dragega. Druge je skrbelo patrovo zdravje, od čigar zdržljivosti je bilo popolnoma odvisno, ali se bo vožnja posrečila ali ne. Drugi so odsvetovali, ker sta bila odgovornost in tveganje prevelika.

Ni tu prostor, da bi poročal o vseh teh neštetihih problemih, ki jih je bilo treba obvladati že pred začetkom potovanja, tudi ne o poteku poti z vsemi njenimi nepozabnimi vtisi, pa naj bo to srečanje s svetim očetom ali drugimi visokimi cerkvenimi knezi, ali pa nepozabni in globoki doživljaji ob skupni božji službi, ali pa neprekosljiva gostoljubnost nemških prijateljev. Več o tem je v brošuri „Heiwa - mir“, ki jo je napisal p. Gereon.

Romanje je bilo v več pogledih enkratno, na svoj način neponovljivo in med potekom vidno blagoslovljeno. Med sedemtedenskim potovanjem ni bilo nobene nezgode, nobene nesreče ali odstopa, nobenega obolenja, nobenega nesoglasja ali omahovanja. Kljub nekaterim neprevidenim oviram je potekalo potovanje po načrtu, do podrobnosti točno. Proti vsej verjetnosti so mogli japonski romarji kmalu po premirju na Daljnem vzhodu kot prvi inozemci stopiti v Sveto deželo in obiskati celo tista posvečena mesta, ki so bila prej za romarje nedostopna. Tudi p. Gereon, ta nepogrešljivi organizator, voditelj na poti in tolmač je kljub nenavadni telesni in duševni obremenitvi vzdržal. Kakšen blagoslov izžareva to romanje, se z besedami komaj da opisati. Osebni stik človeka s človekom, ljudstva z ljudstvom je poglobil razumevanje in razmerje tesneje povezal kot kdaj koli prej. Ves svet obsegajoče in bratsko občestvo vernikov je bilo veliko doživetje. Pojem „misijon“ je dobil vsebino in življenje. Japonci dajo svojim vtisom izraz s klenim stavkom:

„Romanje v Nemčijo je bilo za nas vsak dan novo in osrečujoče doživetje Cerkve. Mi smo kot kristjani misijonske Cerkve, Cerkve v diaspori smeli odkriti obraze Cerkve, ki so nam bili popolnoma neznan, ki so nas osrečili in katerih doživetje je bil dar za vse naše življenje.“

Kakšne učinke je imelo to romanje na kristjane v župniji sv. Elizabete v Tokio-Itabaši? Med romarji sta bila tudi dva pogana, eden nameščenev in drugi študent. Prvi je bil krščen v Betlehemu, drugi

Prejema zdaj pouk v krščanskem nauku in bo prav kmalu sprejet v našo Cerkev. – V binkoštni okrožnici 1968 stoji: „Če zapišem, da je aktivnost romarske skupine v zadnjih mesecih moja župnijo predelala kot kvas, potem beseda aktivnost ni prava. Zakaj to ni bila samo aktivnost, to je bila notranja prenova, kar je romarska skupina dosegla v župniji. Veletok gorečnosti, molitve in ogenj predanosti je prešel s te majhne skupine romarjev kot nekaj nepremagljivega na vse občestvo. Ko sem se na belo nedeljo poslavljal, sem lahko čisto po resnici izrekel te besede: Vsem se zahvaljujem za zadnje leto, ki je bilo zame po 14 letih setve kot bogata žetev. Žetev, ki je tako bogate ne bi bil nikoli pričakoval.

Najprej moram omeniti poglobitev bogoslužnega življenja. Čeprav sem se 14 let prizadeval, da bi vse občestvo gradil ob oltarju, mi je vendar šele zadnje leto pokazalo, kaj se da vse narediti. To leto je bilo prvič, da je bilo v postnem času pri božji službi vsak dan do 50 kristjanov. Pomislite, da je pri nas po odcepitvi župnije sv. Jožefa samo še 620 kristjanov, med njimi 250 starih, bolnih in otrok, da imajo moji ljudje povprečno dnevno nad tri ure vožnje na delovno mesto in nazaj ter da njih delovni čas traja večinoma devet ali celo deset ur! Vse božje službe, pobožnosti križevega pota trikrat na teden in druge številne pobožnosti v postnem času so bile vedno nad vse dobro obiskane. Krona vsega je bil Veliki teden, ki je bil zame višek mojega duhovniškega življenja. Vso moja dosedanja doživetja je pressegalo doživetje velikega petka, ko je zbor branje pasijona povezal s petjem Bachovega Pasijona po sv. Janezu – kot premišljevalni vložek med besede štirih bralcev smo peli vse korale a capella – in velikonočno slavje s krstom devet odraslih. Romarska skupina je svojo veliko gorečnost prenesla na vse občestvo. Cerkveni zbor je po tedne dolgih vsakdanjih vajah pod vodstvom male pevke Veronike, ki jo pozna marsikdo izmed vas, prekosil samega sebe. Škof je po birmanski maši izrazil cerkvenemu občestvu svoje veselje; dejal je, da dozdej še nikoli ni doživel take božje službe. Mislim, da upravičeno lahko rečem, da je občina postala bolj notranja.

Pomnožil in poglobil se je pa tudi drugi znak krščanskega življenja: dobrodelnost. Prav to, kaj je krščanska ljubezen, smo smeli na svojem romanju tako globoko in večkrat tako očitujoče doživeti. Po vrnitvi so udeleženci neutrudno in vedno znova poročali o ljubezni, ki so je bili deležni. To je bil glavni predmet vseh številnih nagovorov in predavanj s slikami, ki so z njimi seznanjali župno občestvo z doživetji sedmih blagoslovljenih tednov. Učinek je ta, da je skozi župnijo zavaloval čisto nov val karitativnega delovanja. Mladina nenehno obiskuje zasebne domove za onemogle, ki v njih žive ljudje v takih razmerah, da vam jih ne morem opisati. Tudi če bi vam vse natančno opisal, mi ne bi mogli verjeti. Tudi sam do zdaj nisem vedel, da so v naši bližini take razmere. Mladina jih je odkrila in se zdaj nesebično prizadeva, da jih zboljša. Žene in matere dobesedno skrbe za stotine zapuščenih starih in revnih: zanje šivajo in krpajo in dostikrat jih obiščejo, čeprav so nekateri teh domov oddaljeni od nas za štiri ure

vožnje z vlakom. Skoraj vsak mesec je bilo treba pozvati občino, naj daruje kri – za številne rakaste bolnike so potrebne velike krvne zaloge – in vedno je bilo toliko dajalcev, da je japonski Rdeči križ ponovno izrazil svoje priznanje in začudenje. Končno je bila s temi stvarmi seznanjena vsa Japonska po tisku in televiziji, kjer sem moral večkrat poročati. Prihajalo je na tisoče pisem, seveda skoraj le od nekristjanov. Učinek, ki ga nikoli nismo nameravali, je pokazal, kako zelo gane srca zgled take majhne občine; da, še o lepšem učinku so poročali: Lepo število nekrščenenih se je na podlagi teh poročil v najrazličnejših japonskih župnijah odločilo za učenje krščanskega nauka. Katerega lepšega učinka našega delovanja bi si mogli želeli? Da je vse to postalo tako znano, je seveda pripomoglo še nekaj drugega: Naš župnijski list Sv. Elizabeta. Mi smo edina župnija na Japonskem, ki mesečno izdaja tiskan časopis. Do zdaj je imel kakšnih 30 strani. Romarska skupina je od septembra naprej število strani podvojila in je doslej že v osebnih posebnih izdajah poročala o tem milosti bogatem romanju. Članki imajo tako vrednost, da jih ponatiskujejo pomembni japonski časopisi. Naklado smo morali povečati, ker prihajajo naročila z vseh strani dežele in to ne samo od katoličanov. Brez pretiravanja vam lahko rečem, da se sam zelo čudim, kako resno so udeleženci romanja predelali svoje vtise; večkrat sem ostal brez besedi, ko sem bral, kaj so ti novokrščenci čutili in doživljali, kako globoko jim je vse šlo do srca in kakšne zaključke so na podlagi tega naredili. Če bi imel kdaj pomisleke, ali je tako romanje upravičeno, zdaj vem, da je bilo potrebna milost. Medtem ko to pišem, imam pred seboj poročilo o dogodku, ki se je zgodil zdaj v času moje odsotnosti: Eden najbolj uglednih japonskih škofov iz oddaljene škofije na severu je prišel k nam, da bi s cerkvenim občestvom Sv. Elizabete slavil božjo službo, potem imel predavanje in se, kot je rekel, pozanimal za življenje te župnije, ki je iz časopisov in od drugod o njej toliko zvedel. Sam tega škofa osebno ne poznam in sem se čudil ter mi je bilo nerodno, da je prišel k nam. Kako se moram vam vsem zahvaljevati, ko ste nam izprosili toliko blagoslova!“

Avgusta 1969 je imel p. Gereon po osmih letih spet svoj redni dopust. V zvezi z njim je priredil drugo romanje, čeprav je predobro vedel, kakšen napor to zanj pomeni. Tokrat sem bil sam zraven. Ti tedni bodo ostali zame nepozabni. Vsak dan me je bilo sram ob tako samo ob sebi razumljivi pobožnosti in gorečnosti teh 28 japonskih kristjanov. Ko sem šel zjutraj od zajtrka, so se oni že vračali iz cerkve božjega groba. Tam so že dve uri klečali in molili, ne da bi jih bil kdo k temu vzpodbujal. To je bilo prav takrat, ko je svetovno časopisje poročalo o požigu El Aksa mošeje. Razen te majhne skupine ni bilo v Jeruzalemu nobenih romarjev. Ponovno smo šli po križevem potu. Vselej so po ozkih ulicah starega mesta nosili težak lesen križ in vsi so se trgali za to, da bi smeli križ nositi ali vsaj podpirati. Pa so bili to pretežno fantje in dekleta v starosti naših „beatlesov“. Za opazke se enostavno niso menili.

Nepozaben višek je bilo srečanje s papežem Pavlom VI. P. Gereon

o tem piše: „Ko nas je potem sv. oče v Rimu sprejel v privatno avdienco, samo našo majhno skupino, nas kakor otroke zbral okoli sebe, ko smo smeli pred njim peti in nas je vsakega posebej pozdravil, ko nam je rekel, v kakšno veselje mu je pri vsem njegovem trpljenju obisk teh novih kristjanov, sem vedel, da je bilo to romanje dobra stvar, sveta stvar; v znamenje tega je papež potem čelo vsakega posebej zaznamoval s svojim blagoslovom.“

Priznanja

Vse to raznovrstno delo p. Gereona tudi v Tokiu, tem 12 milijonskem mestu, ni moglo ostati za vedno skrito. Malo pred Božičem 1965 mu je bilo v templu Meiju, uradni slavnostni dvorani japonske vlade, podeljeno najvišje odlikovanje, ki ga daje država za socialno delo. Prejel je „red za dobra dela“. Listina odlikovanja glasi takole: „P. Gereon Goldmann, vi ste se dolga leta trudili, da bi v svojem mestnem okrožju zboljšali vsakovrstno socialno skrbstvo, in s tem ste dali bistven prispevek k poglobljanju prijateljskih odnosov med Nemčijo in Japonsko. – Zato vam podeljujemo ‚medaljo za dobra dela‘ in vam izrekamo občudovanje za vaša izredna dela. – Podpisan Tadaši ADAČI, predsednik.“

P. Gereon je k temu pripomnil: „Odbor mi je dal vedeti, da to odlikovanje velja tudi vsem tistim v Nemčiji, ki so ta dela podpirali. To priznanje dajem z velikim veseljem in zadoščanjem vam vsem, dragi prijatelji in dobrotniki.“

Take redove podeljujejo le enkrat na leto. Doslej je prišlo le malo inozemcev na vrsto. P. Gereon je bil deležen te časti kot prvi Nемеc.

Komaj se je z romanja vrnil na Japonsko, že so ga klicali na nemško poslaništvo in mu izročili red za zasluge 1. razreda. „Spet en red več v mojem predalu! Tudi to priznanje gre v prvi vrsti mojim prijateljem! Brez njihove molitve in pomoči bi bil zapuščen!“ mi je v zvezi s tem pisal.

Nek nemški poročevalec je po njegovi vrnitvi iz Japonske komentiral: „Nisva bila še četrť ure skupaj, že je p. Goldmann s takim zanosom in navdušenjem orisal prihodnja dva tedna, da človek takoj razume, kaj je skrivnost uspeha tega moža. – Ta nemški frančiškan je bil gotovo največji original, ki sem ga doživel v vsej Aziji, obenem pa tudi najbolj občudovanja vreden misijonar, mož, ki je začel v največji revščini graditi cerkveno občino, pa je znal poskrbeti, da so vsi njegovi napori obrodili tudi sadove. Sam je ostal reven in preprost in niti avta nima. – Kakšno moč morajo imeti taki možje, kakšno vztrajnost, da prenašajo na zunaj tako trdo in pusto življenje zaradi čredice kristjanov, ki so jih s takim trudom pridobili. Toda oni žive popolnoma za druge, za drugi svet. Nenavadno: redko sem videl, da bi se kdo tako prisrčno smejal kot p. Gereon Goldmann, ta tokijski cunjar in njegovi sobratje.“

(Konec.)

naši misijonarji pišejo

VELIČASTNA CERKEV V MISIJONU O. JOŽETA KOKALJA BLAGOSLOVLJENA

Od misijonarja o. KOKALJA D.J. iz Lusake, Zambija, smo 22. avgusta prejeli sledeče kratko pismo, kateremu so bile priložene zgovorne fotografije, ki jih tudi objavljamo, saj povedo več kot besede:

„Pošiljam Ti za „Katoliške misijone“ nekaj fotografij z otvoritve nove župnijske cerkve v župniji Matero. Cerkev še ni dokončana, toda je že primerna za bogoslužje. Otvoritev smo imeli 10. avgusta skupaj s proslavo „Dneva mladine“. Med gosti so bili pepeški nuncij za Zambijo in Malawi, lusaški nadškof in minister za kulturo kot predstavnik vlade.

Graditi smo začeli pred dvema letoma. Blejska dekanija nam je poslala zvon, težak 460 kg, ki še nima zvonika; morda bo tudi ta dograjen v do- glednem času. Gospod Škoda, župnik iz Bleda, nas obišče v Lusaki 3. sep- tembra in bo ostal med nami tri tedne.

Naj naše veselje delijo z nami tudi bralci KM!“

Ob blagoslovitvi nove cerkve v Matero, Lusaka, Zambija. Črni nadškof in ob njem graditelj, naš misijonar o. Jože Kokalj D.J. pri somaševanju. Spodaj ogromna množica vernikov v prostornem svetišču. Levo: pročelje nove cerkve.

Najbolj je pač vesel res te veličastne cerkve graditelj sam, misijonar Kokalj. Ko je napovedal gradnjo in njene dimenzije, kar nismo mogli verjeti, da bo načrt postal resnica. In se je zgodilo: danes ima velika fara o. Kokalja dovolj prostorno hišo božjo, ki jo je tudi potrebovala ob hitrem naraščanju družine vernikov pod skrbnim in učinkovitim očetovstvom našega Kokalja.

Ne le veselimo se z njim, ampak tudi iz srca mu čestitajmo k tako velikopoteznemu in že uresničenemu podvigu v njegovem misijonu!

JAPONSKA

Iz te dežele imamo pismo s. JOŽEFE ZUPANČIČ, usmiljenke v Osa-ki, z dne 20. VI. tega leta. Med drugim izraža naslednje misli:

„V tujini sem se že marsičesa privadila, hvala Bogu za vse, vse rade volje sprejemam iz božjih rok. V duhovni družini se čutimo povsod doma, kljub vsem različnim karakterjem, posebno še na Japonskem, ki je za nas, Evropejce nekam svojevrsten.

Za revije in knjige, ki mi jih pošiljate, sem Vam zelo hvaležna, vsako črko preberem z veseljem in v veliko korist moji duhovnosti. Ko vse prečitam, pošljem moji sestri v Albanijo, katera da potem brat še drugim sestram, in so ona in vse zelo hvaležne.

V domovini sem bila zadnjikrat pred 42 leti; nikoli se nisem povrnila v Evropo iz misijonov. Ljubi Bog mi daj to veliko milost, da živim in umrjem med mojimi dragimi Japonci.“

Iz lista „Doma“, ki ga izdajajo slovenske usmiljenke v domovini ponatiskujemo naslednje poročilo s. Zupančič o njenih svetoletnih romanjih na Japonskem:

„Moje svetoletno romanje. Da, tudi jaz sem poromala, pa ne v Rim, temveč na kraje, kjer so trpeli japonski mučenci. S sestro Japonko sva odpotovali najprej v Kyashu, kjer sva l. 1933 pričeli z misijonskim delom; jaz sem delovala na tej postojanki enajst let. Potem sva se podali v Nagasaki – mesto atomske bombe. To je

območno mesto, ki pa med bombardiranjem ni toliko trpelo kot nekaj kilometrov oddaljeni Urakami, kjer je bilo vse uničeno. Takrat je našlo smrt tudi 30 sester Deteta Jezusa. Letos je 30. obletnica te katastrofe; mesto je že nanovo postavljeno in je seveda zelo moderno. Gotovo vam je znan slovit zdravnik dr. Nagai. Tudi njegov dom, ki je bil porušen, a je že obnovljen, sva obiskali. Tu je ob bombardiranju na domačem vrtu izgubila življenje njegova žena. Zdravnik je bil takrat v službi v Nagasaki, sinček in hčerka sta bila na srečo nekje na deželi na počitnicah. Dr. Nagai je po katastrofi noč in dan nadaljeval z delom v bolnici in ko je čez nekaj dni odšel domov, je našel pogorišče in pepel svoje žene. Tudi sam se je nalezel strupov atomske bombe, a je delal, dokler je mogel, zadnjih šest let pa je onemogel ležal. Bil je zelo goreč vernik. Njegova dva otroka sta sedaj že poročena in sin je pred kratkim spisal novo knjigo o svojem očetu. Poiskali sva grob tega plemenitega zdravnika in njegove žene in iz dna duše molili...

Poromali sva tudi na goro 26 japonskih mučencev, ki so bili duhovni sinovi sv. Frančiška Ksaverija. Na tej gori so jih križali in jim prebodli srce, oni pa so med mučenjem prepevali psalme in Te Deum. Na tem mestu je sedaj cerkev, ki jo oskrbujejo nemški jezuiti. Kako lahko sem v njej premišljevala! Imam namreč veliko zaupanje v te japonske mu-

čence. Pod zemljo je muzej, ki kaže vse vrste zapisov evangelija v tedanjem času, in predmete, ki so jih mučenci rabili. Cerkev in muzej sta na zunanjih stenah okrašena s črepinjami raznih barv in velikosti, ki so nastale pri katastrofi; prav tako dva visoka stolpa, ki se dvigata nad cerkvijo v obliki prstov, ki kažejo proti nebu.

V novi moderni stavbi sva videli velikanske slike, ki kažejo mesto pred in po bombardiranju. Pogled na vse to je naravnost grozen.

Vse to je v Urakami.

V Nagasaki pa je zanimivost katedrala, kjer ljudje zelo časte Marijo z Detetom. Tukajšnji kristjani 250 let niso imeli duhovnika, a so ostali zvesti sveti veri. Ko so se časi pomirili in je zopet prišel misijonar, po rodu Francoz, so šele potem dobili zaupanje vanj, ko jim je zatrdil, da ni oženjen in časti Marijo; to jim je bil znak pravega ketoliškega duhovnika.“

FORMOZA

Dr. JANEŽ, naš misijonski zdravnik, sporoča o novih povečavah v njihovi bolnišnici v Lotungu; tudi on bo dobil nov operacijski oddelek; ko bo vse končanc, nam bo poslal fotografije in kaj poročila. Dela naprej in naprej, brez prestanka. V avgustu ali septembru bo doživel spet obisk argentinskega rojaka Pavla Fajdige. V svoji velikodušnosti nam je poslal 4 zaboje lepih predmetov za misijonsko veletombolo v Argentini v prid vsem slovenskim misijonarjem. Po dolgih, večmesečnih potih od urada do urada smo vse to res dvignili in bo lepa obogatitev te velike misijonske prireditve v Buenos Airesu.

S. KALISTA LANGERHOLZ FMM
v svojem pismu z dne 6. VII. tega leta

Dve novokrščenki iz pevskega zbora naše misijonarke s. Anice Miklavčič na otoku Formozi.

iz kraja Hsinchu med drugim tudi tle navaja:

„Kam gre svet? Povsod negotovost, nemir. Kam gre Azija? Država za državo hiti v Peking, da se predá suženjstvu komunizma. Kaj bo z našim otokom, kaj s Cerkvijo na njem? Kaj s kristjani? Nihče nič ne reče, pa se čuti, kako vsi s strahom slede dogodkom v Vietnamu, strahotni smrti tisočev v Kambodži, začudeno gledajo Filipince, ki so nas zapustili, da po-

dajo prijateljsko roko komunizmu... Naš tukajšnji narod pa dela in se bori za svoj obstoj, za ohranitev kitajske kulture in morale, ko ga je zapad potisnil ob stran, ga vrgel iz Združenih narodov (katere je naš pokojni predsednik pomagal ustanoviti); in zdaj se ves Vzhod boji, da ga bodo Združene države Amerike lepega dne pustile na cedilu, da se same vržejo na kolena pred rdečim zmajem...

Ljubim to ljudstvo. Z nekaterimi katoliškimi družinami me veže vez vere, ki postaja res globoka. Bolni, ubogi in stari so moji prijatelji in razumejo, da je zanje vse prostor v

Lurška Marija v Cukaletovem misijonu

srečo, ki jih ljubi. Moliti je treba, naj bo Gospod usmiljen, naj prepreči, da bi tu kdaj tekla nedolžno kri ubogih.“

Tudi s. ANICA MIKLAVČIČ, kanošijanka, se je kratko oglasila koncem junija:

„V tem času me je Jezus obiskal s križem: nenadoma sem zbolela in morala v bolnico, kjer sem bila teden dni, od 13. do 20. junija. Sedaj sem tu začasno v Taipei pri naših sestrah, kjer se naprej zdravim, upajoč da se bom mogla kmalu vrniti domov v Chungli. V bolnici sem obljubila Bogu, da se, če ozdravim, s še posebno ljubeznijo posvetim jetnicam. Radi boleznim že mesec dni nisem bila pri njih, a prihodnji teden grem že spet. V ZDA je velika moja dobrotnica mrs. Agnes Leskovec, ki mi zanje pošilja lepe križce, ki se svetijo v temi. Kako sem ji hvaležna in koliko dobrega naredim z njimi med temi revami.“

INDIJA

O. JOŽE CUKALE D.J. nas je prijetno presenetil z novim sestavkom naravnost senzacionalne vsebine, saj v njem podoživlja svoje srečanje s znamenitim ruskim pisateljem Solženičninom, ki mu je bil v Kalkuti nekaj dni spremljevalec in gostitelj. Radi izredne literarne vrednosti smo ta članek odstopili reviji Meddobje, ki jo izdaja Slovenska kulturna akcija v Buenos Airesu, kajti to srečanje našega misijonarja-literata z velikim borcem za svoboščine ruskega naroda je ne le misijonsko, ampak splošno slovensko kulturno pomembno.

Iz misijonarjevih dveh pisem zadnjega časa, z dne 2. in 26. avgusta, pa povzemamo sledeče misijonske vesti:

„Prejel sem Tvoje misijonske darove zame in za druge misijonarje v In-

Ob blagoslovitvi lurške votline v Cukaletovem misijonu. Od leve na desno: Pastor Sunil, mala Veronika z g. Thomasom, o. Cukale, pastor Sen, ga. Thomas, o. Provincial in g. Carlos s Poljedelskega Instituta. — Spodaj: Mladina poje pri odkritju votline in pri dvigu indijske zastave; predsednik fantovske kongregacije govori o Mariji, Materi božji.

diji. Osebnost in tudi v imenu vseh ostalih BOG POVRNI tisočkrat!

Pred letom mi je p. Henry S.J. ponudil lepo vsoto, da v našem misijonu zgradimo „lurško votlino“. Zvedel sem za zapuščeni kip lurške Matere božje, ki je napol stal napol slonel v skladišču cerkve sv. Terezije Velike. Dal sem ga popraviti in poslikati. Naše sestre m. Terezije so ga na potu iz Kalkute do nas ves čas previdno držale v rokah, ker je precej velik in iz mavca...

Ko je kip ugledal g. Masu, eden mojih hindu prijateljev, se je tako navdušil, da je dal na svoje stroške natisniti vabila v angleščini in bengalščini in prišel na blagoslovitev lurške votline in kipa s svojim fotografom. Nekaj slik Ti pošiljam. Prijatelj je s seboj pripeljal g. Thomasa s soprogo, ki je katoličan in direktor državne banke v mestu. Za roko se ga drži Veronika, otrok ene najubožnejših družin iz naše fare. Direktor in gospa sta tega otroka z dovoljenjem staršev pohčerila... Tako se bo v vseh smereh deklica lepo vzgojila.

K slovesnosti je bil pcvabljen nadškof, ki pa ni mogel priti, ker je bil zadržan pri guvernerju Diasu, ki je tudi katoličan. Bengalija ima namreč na čelu bengalske države že drugič kristjana. Pač pa se je odzval vabilu naš družbeni provincial, ki ga tudi kaže slika. Blagoslovitev je bila na praznik osvoboditve ali indijske neodvisnosti, ki je – ne po naključju – tudi veliki Marijin praznik: Vnebovzetje. Udeležila sta se slovesnosti tudi dva protestantska pastora.

Seveda bi tudi jaz rajši videl, če bi prišla Marija v našo lurško votlino v indijskem stilu in odeta v sari. A molili in peli smo indijsko. Ne veste, kako je užgal „bhadžan“, indijski

psalm po napevih iz sanskrta in starih upanišad litanij! Protestantски pastor Sunil Caterdži mi je stisnil roko in dejal: „Priscstvoval sem maši in petju in molitvam; vi imate tu krasno občestvo; nisem pričakoval, da je vaša liturgija tako lepa in da vsa cerkev poje in moli; to je nekaj edinstvenega...“

Tudi salezijanski misijonar PAVEL BERNIK SDB nas je razveselil z lepimi pošiljkami fotografij, črtežev in pisem s svojega misijona. V tej številki našega lista objavljamo ponatis iz črpnega intervjuva misijonarja z uredništvom „Salezijanskega vestnika“, ki izhaja v Sloveniji. Pod zaglavjem „Iz misijonskega zaledja“ objavljamo njegovo poročilo o bivanju in misijonskem delovanju v domovini in v Evropi sploh, tu pa naj objavimo, kar najdemo v njegovih pisnih iz njegovega novega misijonskega delovanja po povratku v Indijo:

V pismu z dne 20. avgusta nam tole sporoča:

„Vaše zadnje pismo sem prejel nekaj dni pred odhodom iz Evrope v Indijo. Kakor vidite, Vam pišem pod novim naslovom. SHILLONG je središče, iz katerega se je razvil naš misijon v teku nekaj več kot 50 let: 6 misijonskih škofij z nadškofom. Kakšno bo moje delovanje tukaj, Vam bom več pisal ob priložnosti. V glavnem bom vršil delo spirituala oziroma spovednika v tukajšnjih naših zavodih in šolah pa po samostanih, česar je v Shillongu zelo veliko. Bo pa še drugega dela dovolj, zlasti za pastirovanje po misijonih.

To gorsko mesto, v katerem bo predvsem odslej moj delokrog, šteje 150.000 prebivalcev in je bilo skoraj celo stoletje upravno, kulturno in versko središče številnih gorskih plemen (ki so jih naštel skoraj 100!) in je

Še ena s prireditve ob blagoslovitvi Lurške votline v Cukaletovem misijonu: Od leve na desno: Misijonar Cukale nekaj razlaga mlademu provincialnemu predstojniku, Indijcu, pa ga. in gospod Thomas.

deloma ta svoj polčraj tudi ohranilo. Z majhnimi izjemami je imelo vse ozemlje, kjer žive ta plemena, skupno upravo in skupno ime Assam, ki je bila ena od prvotnih 15 zveznih držav velike Indijske unije; neodvisnost je dobila 1974. Od prvotne države Assam so se v zadnjih 12 letih ustanovile zvezne države in upravne enote Nagaland, Meghalaja, Mizoram in Areunašal Pradeš. Iz prvotnega samostojnega katoliškega misijona s središčem v Šilongu, so se pa več ali manj istočasno razvile misijonske škofije Dibrugahr, Tezpur, Silkar, Kohima-Imphal in Tura, vse z nadškofom v Šilongu, ki si je prvotni sedež in naslov tudi ohranil. Prav tu je bil leta 1930 v duhovnika posvečen mlad slovenski misijonar salezijanec Karel

Mlekuž, ki je v dobi kakih treh let kot meteor zažarel na obzorju tega misijona in potem žal nepričakovano ugasnil. Nečloveški napor in zahrbtna tropična bolezen so našega misijonarja strli. Njegove spise so takrat redno objavljali v takratnih Katoliških misijonih in v Salezijanskem vestniku. Po svoje so odločilno vplivali na moj misijonski poklic. Spomin na tega dobrega misijonarja še živi v dušah in srcih starejših vernikov, njegov grob pa krasi preprost spomenik z besedami velikega misijonarja apostola Pavla — Dobri vojščak Kristusov. Peto desetletje svojega misijonskega življenja začenjajam torej takorekoč na grobu tega svojega prednika in vzornika.

Prav lepo vse pozdravljam!“

PO MISIJONSKEM SVETU

Medicinska pomoč v misijonske kraje prihaja iz raznih ustanov. Po poročilu p. Walterja SJ je v New Yorku „Catholic Medical Mission Board“ v preteklem letu poslal v „tretji svet“ tisoč ton zdravil, v vrednosti več kot pet milijonov dolarjev. Največ podpore je bila deležna Afrika, zlasti kraji, kjer že več let mori suša.

V **Ekvatorski Gvineji** so morali zapreti vsa tri semenišča. Na vse strani, tudi v druge države, se je razpršilo 110 bogoslovcev. Odkar je leta 1968 dežela dobila svobodo, je od strani vlade čutiti mržnjo do Cerkve in zato vsako leto ostrejšje odredbe hrome cerkveno življenje in misijonsko delo.

Kanada je znana, da ima veliko misijonarjev. Treba pa je dostaviti, da so v to število vključeni tudi vsi duhovniki, redovniki in laiki, ki delajo v Latinski Ameriki. Če bi vključili v našo slovensko statistiko vse Slovence, ki apostolsko delajo v Južni Ameriki, bi se v trenutku postavili med prve misijonske narode. Zato je toliko bolj čudno, da nekateri slovenski misijonski statistiki delajo diskriminacijo, da iz Južne Amerike navajajo samo nekatera imena in to takih apostolskih delavcev, ki se v ničemer ne razlikujejo od večine drugih, ki delajo na istem terenu. – Kanadska statistika je tale: vseh misijonarjev je 5.706 (po zadnji statistiki); 1.901 jih dela v Afriki, 1.780 v Južni Ameriki, 954 v Aziji, 178 v Oceaniji.

V **Bangladešu** je bil državni udar. Vojska je ubila dosedanjega pred-

sednika šejka Mujih-Ur Rahmana. Pod njegovo vlado, na katero je vplival sovjetski komunizem, se država ni opomogla od lakote, socialne in ekonomske krize. Sedanji predsednik Khondher Ahmed namerava vpeljati zapadni demokratični sistem. Politiki ugotavljajo, da je s tem Bangladeš stopil iz sovjetskega vpliva. Kako bo pa nova vlada reševala in rešila težek položaj 80 milijonov ljudi, bo pokazala bodočnost. Ker je poudarek na muslimanstvu, bo tudi za misijone to nov položaj. Odvisno bo tudi iz misijonskega vidika, kakšna bo ta nova demokracija.

Družba medicinskih sester, kateri pripadajo tudi naše slovenske misijonarke sestre Žužkove in sestra misijonarja o. Ehrlicha, s. Gabrijela, praznuje letos petdesetletnico. O začetku in ustroju družbe so Katoliški misijoni že pisali. Omeniti pa je treba to petdesetletnico kot dokaz, kako iz malega „semena“ zraste veliko drevo. Družbo je začela avstrijka zdravnica dr. Ana Dengel. Ko so leta 1925 dobile odobrenje za obstoj, so bile samo štiri članice: dr. Ana Dengel, dr. Joanna Lyons iz Čikaga, Angležinja Evelyn Flieger in Marija Ulrich iz Luxemburga, Iowa. Danes šteje družba 700 članic, ki so vse posvečene zdravstveni službi in razkropljene po vsem svetu. Sestre se trudijo, da bi danes izpolnile osnovno misel dr. Ane Dengel: Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih. Vse ustanoviteljice še žive. Leta 1973 pa bila za generalno predstojnico izvoljena dr. Godelieve Prové. Isto leto

Ustanoviteljica družbe Misijonskih zdravnic,
še živeča s. Dengel.

je bil generalni kapitelj, kjer so si članice družbe izbrle tole osnovno pravilo: iti moramo k tistim, ki so najbolj v stiski, ki so strti, ki so brez sredstev in h katerim drugi ne morejo iti. Sestre so prepričane, da se je njihovo pravo delo šele pričelo. V petdesetih letih so si nabrale bogate izkušnje. V Indiji, Pakistanu, Birmi, Ghani, Afganistanu, Gvatemali, Jordaniji, Abesiniji in tolških drugih krajih so spoznale stiske današnjega sveta. Zato so na svoje poslanstvo bolj pripravljene kot ob svojem začetku pred petdesetimi leti.

Francoski škofje so pozvali duhovnike k sodelovanju v misijonih. Francija je bila v preteklem stoletju znana kot ena najmočnejših misijonskih moči. Zdaj pa so poklici usahnili doma in tudi v misijonskih ustanovah. Škofje se sklicujejo na dokument škofov

Afrike in Madagaskarja, kjer zavračajo misel, da v teh deželah pomoč iz Evrope in Amerike ni več potrebna. Nasprotno: mlade Cerkve so te pomoči nujno potrebne. Potrebne so pogumnih misijonarjev iz starih krščanskih dežel, ki bodo pripravljene iti na pomoč domačim mladim cerkvam v Afriki in na Madagaskarju. Tako bo Francija spet obnovila svojo nekdanjo misijonsko gorečnost.

Misijonski tečaji so vsako leto na raznih krajih. Znani so zlasti v Belgiji v Louvenu, kjer je bil letos že 45. teden misiologije. Na sporedu je bilo vprašanje konverzije - spreobrnjenja. Prav tako vsako leto prirejajo tečaje za aktivne misijonarje, ki prihajajo domov na oddih. Letos je bil tak tečaj v maju in juniju v Rimu za misijonarje duhovnike, redovnike in laike. Trajal je pet tednov.

Azijska miselnost je potrebna v vseh misijoniščih, kjer se vzgajajo domači duhovniki. To je nujna zahteva časa in tudi azijskih škofov. V načrtu je, da ustanovijo poseben institut za bodoče rektorje semenišč, ki bi vnesli tega novega duha v vzgojo mladega klera misijonskih dežel v Aziji.

V Novi Gvineji hočejo ustanoviti kontemplativni samostan trapistov. To nalogo ima P. Mathew Kelty iz Združenih držav, nekdanji misijonar na Novi Gvineji, zdaj trapist. Nadškof Madag je izjavil, da je po 35 letih misijonskega dela na Novi Gvineji prišel do prepričanja, da je nujno poleg ogromnega aktivnega misijonskega dela v deželi ustvariti centre duhovnosti.

Budistični svetoletni romarji. Sve-toletnega romanja se je udeležila grupa 80 budistev in šintoistov. S tem so hoteli pokazati, da žele sodelovati s katoliško Cerkvijo pri prenovi in pri preduhovljenju sveta. Vezi med krščanskimi in nekrščanskimi verskimi skupinami so vedno bolj pogoste. Kar je več: te vezi niso samo navidezne in površinske, ampak jim je

razlog najbolj globoka in pristna težnja po duhovnem prerojenju narodov.

V Zgornji Volti so za škofijo Diebugu posvetili letos 12. julija štiri domače duhovnike. Tako bo zdaj tam že osemnajst domačih duhovnikov poleg dvajsetih tujih misijonarjev.

Slonokoščena obala je dobila nov mladinski list z imenom „Djeliba“. Namen lista je seznaniti mladino s krščanstvom. Ker je pisan za mladino, je list živahno urejen, s kratkimi članki in mnogimi zanimivostmi. List pa ne delijo kot cenene letake, ampak ga prodajajo. To čisto premišljeno: kar je zastoj, tega ljudje ne cenijo.

Stara portugalska pravica, da portugalska vlada odloča ali vsaj soodloča pri imenovanju patriarha v indijskem mestu Goa, je odpravljena. Tej pravici se je odpovedala portugalska vlada sama od sebe. To pravico je v petnajstem stoletju podelil Portugalski papež Martin V. in je ostala tudi še v konkordatu leta 1940.

Jezuitski general Arrupe vztrajno vodi družbo v novo smer. Tudi v Indiji se to pozna. Kakor je pred leti vsem jezuitom Južne Amerike dal nalog, da svoje šolske zavode, ki so bili dostopni skoraj samo bogatim ljudem, odpro revežem, tako so zdaj v svojih številnih zavodih v Indiji jezuiti začeli sprejemati poleg tistih, ki lahko plačujejo, tudi tiste, ki ne morejo veliko prispevati ali skoraj nič. Zato pa tudi patri sami morajo živeti bolj skromno in sami pričati z uboštvom, da so „ambasadorji evangelija“.

Japonska ima izredno dobro organizirano šolstvo. Zato so potrebne tudi katoliške šole. Kako zelo se je na primer boril za univerzo v Tokiu misijonski papež Pij XI. Dobro je vedel, da mora v narod evangelij prihajati tudi preko izobraženstva. Danes študira v vseh katoliških šolah na Japonskem 277.000 mladih ljudi.

Od teh je katoličanov le sedem procentov. A vsi drugi so vendarle seznanjajo s krščanskim oznanilom.

Dvesto župnij v Hongkongu bo morda že v desetih letih v rokah kitajskih župnikov. Danes jih polovico vodijo tuji misijonarji. A domači poklici zelo naraščajo in Cerkev skrbi, da bi čim prej domačini dobili v roke vodstvo katerekoli katoliške ustanove. Morda bo prav ta življenja polna kolonija nekoč velikega pomena za kitajski misijon.

V Indiji katoličani pri vladi velikokrat protestirajo proti raznim predlogom, ki naj bi uzakonili protikatoliško dejavnost. V Karnataka je bil predložen zakon, s katerim bi vse šole in karitativne ustanove bile pod kontrolo države. Vodilni katoličani so zaprosili razgovor s predsednico go. Indiro Gandhi. Ta jim je obljubila, da bo predlog dobro proučila. Ti posegi vplivnih katoličanov laikov so navadno vsaj toliko uspešni, da zavro kakšne zakone, ki bi misijonskemu delu prinesli večjo škodo.

Indijanski rod Jamana na Ognjeni zemlji je izumrl. Zadnji član tega rodu, ki je še pred sto leti obnemel z Ona in Alakaluf živel na Ognjeni zemlji, je v starosti 72 let letos umrl. Predstavnik tega rodu so navadno bili le meter in pol visoki, obraz je bil okrogel, nos top, oči zožene. Te tri rodove sta do podrobnosti preštudirala dva redovnika družbe Božje besede Koppers in Gusinde.

Haile Selasi, bivši abesinski cesar, je imel velikansko vinsko klet. Odkrili so v njej 26.000 steklenic vina. Med njimi je bilo 11.500 steklenic moselskega in renskega vina, 5.000 steklenic tirolskega, 3.000 steklenic rdečega francoskega vina in 2.500 avstrijskega. Poleg tega je bilo v kleti odkritih toliko delikates, da bi z njimi lahko preživljali sto oseb tri leta. Da so te „najdbe“ vrgle senco na človeka, ki je bil tudi verski poglavar koptske cerkve, je razumljivo.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

MISIJONAR PAVEL BERNIK SDB NA DELU V DOMOVINI

Poroča misijonar sam

Rad bi Vam malo opisal, kako sem misijonaril po Sloveniji in po Koroškem.

Koncem januarja tega leta sem odpotoval iz Trsta v Slovensko Istro. Za en teden sem se pomudil pri svcji nečakinji, ki je zaposlena na zdravstvenem oddelku v Piranu. Prav kmalu je zvedel o mojem prihodu urednik Ognjišča in poskrbel za intervju, ki ga je potem objavil v majski številki te lepe mladinske revije. V onih dneh sem imel predavanja in pridige v Piranu in Portorožu ter v Škofijah.

V rojstni kraj, to je v Škofjo Loko sem prispel šele 9. februarja. Od tedaj pa do odhoda, to je do 12. julija, sem bil kar dobro vprežen. Kmalu sem imel za nekaj mesecev naprej zapisane vse nedelje za misijonske pridige oziroma predavanja po raznih župnijah, blizu in daleč po Sloveniji. Zastopane so bile vse pokrajine; najprej seveda rodna Gorenjska, potem Dolenjska, deloma tudi Štajerska in Prekmurje. Dvakrat sem bil prisoten na seji med-

Misijonar Pavel Bernik S.D.B. s sobratoma na obisku pri slovenskih salezijankah iz Družbe Hčera Marije Pomočnice na Bledu.

škofijskega odbora za misijone v Ljubljani, kamor me je povabil prelat dr. Vilko Fajdiga. Odzval sem se tudi povabilu ljubljanske teološke fakultete oziroma misijonskega krožka bogoslovcev na skupni intervju skupaj z nekaterimi drugimi misijonarji. Čeprav smo bili pri onem srečanju kar 4 misijonarji, se nismo prav nič „ponavljali“, niti midva iz Indije ne. Vsak je imel svoje povedati. Predaval sem seveda tudi svojim sobratom na Rakovniku, v Zveimlju ter salezijanskim sestram pri sv. Jakobu in na Bledu.

Na Koroškem sem bil gost Slovenskega dijaškega doma v Celovcu, vse potrebno za predavanja in prevoz sta pa poskrbela Jože Kopeinig iz Dušnopastirskega urada ter g. Merkač od Katoliške prosvete. Predaval sem v treh Dijaških domovih v Celovcu in pri sv. Petru v Rožni dolini in v sledečih župnijah: v Šmihelu, Galiciji, Doberli vasi, v Selah, v Pečnici, pri št. Lenuartu in v špitalu ter Pliberku. En „intervju“ in dva govora sem imel tudi v slovenski oddaji Celovškega radija. Ob tej priložnosti se najlepše zahvaljujem gg. duhovnikom ter njih faranom za vso njih prijaznost, zanimanje in radedarnost. Stokrat Bog plačaj!

V Rimu sem se oglasil na Sloveniku in v uradu slovenskih oddaj Vatikanskega radija. Le-tam so posneli en „intervju“ in 4 govore za oddaje od 30. julija do 27. avgusta (ob sredah zvečer). Tudi v Trstu sem imel en govor za slovensko oddajo ondotnega radija.

Vsega skupaj sem imel okoli 50 javnih nastopov. Tu ne pridejo v poštev pogovori z manjšimi skupinami po družinah sorodnikov in znancev. Povsod sem naletel na veliko zanimanje za misijone, rekel bi zavzetost, kar je več kot radovednost. Predavanja in pridige sem navadno zaključil s pozivom k molitvi za misijonske poklice med našo mladino, če že ne s pozivom na prisotne fante in dekleta, da se odločijo za misijone. Vrata v Indijo so malodane zaprta novim misijonarjem, a misliti moramo na vse misijone, na potrebe vesoljne Cerkve. Upajmo, da je seme padlo vsaj tu in tam na rodovitna tla.

Kot ste sprevideli iz gornjega sporeda mojih predavanj, sem to pot moral opustiti obisk po župnijah Tržaške in Goriške, kjer živijo naši, za misijone precej navdušeni rojaki. Čas mi je kratkomalo potekel. Šest mesecev odsotnosti od misijona je bilo kar dosti. Iz istega razloga sem moral opustiti obisk „čez lužo“ v Združene države Amerike in Kanado, ki je bil tudi v načrtu. Pa kdaj drugič, če Bog da.

Ko sem se povrnil v Indijo, sem najprej pohitel v Kohimo in Imphal, kjer sem deloval zadnjih 11 let. Tam sem se pomenil z misijonarji domačini, ki so me nadomestili v moji odsotnosti in ki me sedaj nadomeščajo, o načrtih, ki sem jih imel za bodočnost in o najhujših potrebah, za katere so naši rojaki precej in velikodušno darovali. Nato sem pa odrinil na svojo novo postojanko, v Shillong.

Pripis uredništva: Misijonarja Bernika vidimo tudi na naslovni fotografiji te številke Katoliških misijonov pri somaševanju z vodjem slovenskega misijonskega dela v domovini, prelatom dr. Vilkom Fajdigo.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga S.R.L.", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1975: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 50,00 pesov, podporna 100,00, dosmrtna 700,00. V ZDA in Kanadi: 4 (8, 60) dolarjev; v Italiji: 2000 (4000, 30.000) Lir; v Avstriji 80 (150, 1.200) šilingov; v Franciji 16 (30, 250) NF; v Angliji 1½ (3, 20) funtov; v Avstraliji 4 (8, 60) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires.
— Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 17826 Brian Ave., Cleveland, O. 44119. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Ivan Jan CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Tist: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

Vrabc Franc, Assumption College, Kilmore, Vic. 3601.

MISIJONSKI DAROVI

TISKOVNI SKLAD KATOLIŠKIH MISIJONOV

Argentina (v pesih): Franc Pečar, Slovenska vas, 50; družina Jakoba Sušnika, Slovenska vas, 100; Ciril in Jože Markež, 200, Marija Muhič, Tucumán, 120.

ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE

Mrs. Marija iz Queaubeana, Avstralija, 10 dolarjev; Ivan Jan CM, Montreal, Kanada, 10 dol.; N. N., Tucquegneaux, Francija, 200 frankov; č.g. Stanko Skvarča, Argentina, 1.000 pesov; N. N., Argentina, 20 pesov.

VSEM ZA VSE, TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

Misijonski prijatelji morete sami zaznati, da imamo zadnje čase zelo malo darov slovenskim misijonarjem za objavo... Čim bolj prosimo zanje in za širjenje božjega kraljestva po njihovem delu — slabše je, tako kaže. **Rojaki, sodelovanje s slovenskimi misijonarji nam naj bo naša častna verska in narodna dolžnost!**

Služba božja na prostem v župniji Matero v Zambiji, ko še ni bilo velike cerkve. Zdaj imajo svetišče, v katerega gre naenkrat večtiscčglava množica vernikov. . .

Registro de Prop. Int. No. 1150563
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612